

FFP

OKTOBER 1980

innhold:

Nok en gang om økonomismen	s. 2
Innlegg i faglig-debatten	s. 4
Referat fra fagligkonferanse i Oslo	s. 6
Til debatten om SKAUs høyreanalyse	s. 7
Svar til S og Knut	s. 8
Klassekampen for siste gang?	s. 13
Svar til Olaf	s. 15
"Bær med all bagasjen og kvitt dere med maskineriet"	s. 20
Svar til Pål S i august-FFP	s. 21
Svar til Brumle	s. 23
Som man roper i skogen får man svar	s. 26
Svar til K:	s. 28
Hvordan spre avisa bedre?	s. 29
Kontingentskampanje i Høst: Forhøy kontingenten!	s. 32
Pål S underslår en del av reaksjonen mot DS-formannen	s. 32
Svar til Jonathan	s. 33
Faglig-Olaf og høyreavviket	s. 34
Oslo-partiets kvinnearbeid i beretningsperioden	s. 37

NOK EN GANG OM ØKONOMISMEN

I augustnummeret av FFP ber Olaf meg om å klargjøre mitt syn på økonomismen og fagforeningsbevisstheten. Jeg har skrevet en artikkel om dette til Røde Fane, så jeg skal ikke gå i detalj. I store trekk deler jeg Lennarts oppfatning både av det økonomistiske avviket i Oskars artikkel og av det over-slaget som "medlem grafisk" gjør i sin polemikk. Men siden Olaf spør, og siden han retter hovedskytset sitt mot de underordna feila hos "medlem grafisk" og ikke mot de grunnleggende prinsippfeila til Oskar, er det også på sin plass å svare.

Vokser fagforeningsbevisstheten spontant opp fra fabrikk, gølv? I likhet med Marx og Lenin vil jeg svare et kategorisk ja på det spørsmålet. Marx har i "manifestet" gitt en ypperlig beskrivelse av hvordan denne bevisstheten vokser ut av de objektive klassemotsigelsene mellom arbeid og kapital. Dette er ikke blitt ugyltig i våre dager. Tenkningen følger av menneskets samfunnsmessige eksistens. Arbeidernes klassemessige stilling tvinger dem til å utvikle fagforeningsbevissthet, og de ville gjøre det om så universet var kjemisk fritt for kommunister. Sosialdemokratiets klassesamarbeidsideologi kan bare forsinke og bremse denne utviklinga, men den er ute av stand til å forhindre den. Her oppfatter jeg det som om Olaf og jeg er uenige. Jeg vil spørre Olaf om han står fast ved at fagforeningsbevisstheten ikke oppstår spontant i Norge i 1980.

Etter mitt skjønn gjør Olaf en kortslutning. Han ressonerer slik at dersom S' mener at fagforeningsbevisstheten oppstår spontant, så må han også mene at det ikke har noen hensikt å slåss for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner.

Dette er feil. Mao sa at "revolusjonen vil seire uavhengig av menneskenes vilje". Kritikerne av

dette standpunktet sier at dette må bety at en ikke behøver å slåss for revolusjonen. Feil. Revolusjonen vil komme på grunn av kapitalismens iboende motsigelser, men når den kommer er blant annet avhengig av om det finnes et kommunistisk parti med en riktig taktikk og strategi.

Altså. Fagforeningsbevisstheten oppstår spontant. Men med en aktiv innsats fra vår side kan den utvikles raskere, mer konsekvent og i større omfang. Derfor bør vi absolutt fortsette å slåss for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner. Utviklinga av fagforeningsbevisstheten er absolutt positiv og bra, slik Olaf sier, men arbeidet for å framskynde denne utviklinga er ikke i seg sjøl kommunistisk arbeid. Det er fullt mulig å tenke seg et militant tradeunionistisk parti i Norge som kasta seg med liv og sjel inn i den oppgaven å utvikle en revolusjonær bevissthet i arbeiderklassen. Det er der vår særskilte oppgave som kommunister kommer inn, slik Marx sier i Manifestet. Løser vi ikke den oppgava, så løser vi ikke vår oppgave som kommunister. På dette punktet fortsetter Olaf å være uklar og uansett om han ønsker det eller ikke så fungerer hans artikler som et forsvar for økonomismen, bølgebrytere som skjermes økonomismen fra kritikk.

teoretisk feil om 1917

Olaf sier mye rart om russisk historie som ikke vil kunne stå får en kritisk gjennomgang. Jeg skal stort sett la det ligge. Men når Olaf sier om parolene "fred, brød, jord" at "ingen av disse parolene er i seg sjøl revolusjonære" (om Russland i 1917), så er det så grunnleggende feil at jeg må protestere. Parolen om jord er jo sjølve hovedparolen i agrarrevolusjonen. Hovedmassen av det russiske folket var fattigbønder. Gjennomføringa av denne parolen forutsatte en væpna konfiskering av godseierjorda og ei styring av den statsmakta som oppretholdt godseierveldet. Denne parolen var nettopp revolusjonær i seg sjøl. Marx sa at parolen om jord var en

av hovedparolene for den demokratiske revolusjonen.

Olat gir også en feil framstilling av forholda i Russland i 1902 som er egna til å svekke nytten av "Hva må gjøres?" i Norge i dag. Det er ikke sånn at vårt parti har et bedre grep om den teoretiske og politiske kampen enn venstre sida i det sosialdemokratiske partiet i Russland. Lenin, Plekhanov og andre var velskolerte marxistiske intellektuelle som også hadde gjort grundige analyser av sitt eget samfunn. På tross av dette krevde Lenin større oppmerksomhet omkring teoretisk arbeid, politiske avsløringer osv. Styrken til vårt parti er at vi er vokst opp i praktisk kamp som EEC kampen, streikestøttearbeid osv. Men vår svakhet har alltid vært det lave skoleringsnivået, svakt grep om marxismens ABC. Om Lenins anvisninger i "Hva må gjøres?" var gyldige i Russland er de derfor i høy grad også gyldige for oss. Nøyaktig hva er det Olaf mener er uaktuelt i "Hva må gjøres?"

Kamerat Olaf refererer til at jeg skal ha sagt at "dersom vi bare jobber med fagforeningsarbeidet så styrker vi borgerskapets herredømme. Det jeg gjorde var å vise til det Lenin sier om at "å forringe den sosialistiske ideologien på noen som helst måte, å snu vekk fra den ørlite grann, (betyr) å styrke borgerlig ideologi" og at "trade-unionisme betyr at arbeiderne blir ideologisk slavebundet av borgerskapet". England er et ypperlig (eller tragisk) eksempel på dette. I den artikkelen om streik av Lenin som Olaf siterer sier Lenin også følgende: "Når streik blir vanlig hender det at arbeidere(også sosialister) tror at arbeiderklassen kan konsentrere seg om streiker, streikekamper og streikeforeninger alene."

Ved inngangen til syttitallet var streiker i Norge like vanlige som hvite elefanter. Nå er derimot streik blitt ganske vanlig og langt mer akseptert. I denne situasjonen er det spesielt skadelig dersom vi kommunister begrenser vårt arbeid på arbeidsplassene til det faglige arbeidet. Da

ville vi bidra til å befeste reformistiske oppfatninger i arbeiderklassen og dermed styrke borgerskapets herredømme. Det ville være å lede arbeiderklassens kamp inn i et blindspor. Nettopp nå som den spontane kampen utvikler seg raskere enn før, er det vår oppgave å legge særlig vekt på kommunistisk propaganda og å tilføre arbeiderklassen revolusjonær bevissthet. I motsatt fall svikter vi vår oppgave som fortropp og blir et haleheng til den spontane bevegelsen.

barnet og badevannet

Når jeg tar opp polemikken mot økonomismen er det kamerater på arbeidsplassene som tolker meg dithen at jeg nedvurderer det arbeidet de gjør og har gjort for å reise den lokale faglige kampen. De peker på at i den perioden da SK prioriterte det faglige arbeidet ned så måtte de tildels drive dette arbeidet på egen hånd, uten hjelp og rettledning fra partiledelsen. De mener at her har SK feil å gjøre opp for. Og det har de rett i. Vi har gjort sjølkritikk for denne mangelen på sentral partiledelse av det faglige arbeidet og vi vil fortsette å gjøre sjølkritikk for det. Vi er for å utvikle den lokale faglige kampen og gjøre den mer slagkraftig ved at partiet styrker sine evner til konkret analyse av norsk industripolitikk osv. Polemikken mot økonomismen er ikke retta mot den sunne tendensen i retning av å drive mer omfattende lokalt faglig arbeid.

Polemikken retter seg mot feilaktige teoretiske begrunnelser for å drive dette arbeidet. Den retter seg mot tendenser til å nedvurdere og redusere betydninga av partiets politiske og teoretiske arbeid. Den tar sikte på at arbeidet på arbeidsplassene skal komme opp på et høyere nivå. Nettopp fordi vi ønsker å bedre arbeidet vårt på arbeidsplassene og i fagforeningene er det viktig at vi ikke kaster de marxist-leninistiske prinsippene ut med badevannet, ellers blir vi sosialdemokrater.

Pål S

INNLEGG I FAGLIGDEBATTEN

Jeg er medlem av arbeidsplass avdeling, og er veldig interessert i å komme videre i diskusjonen og forholdet mellom fagforeningsarbeid og annet arbeid som vårt parti skal drive.

Fagligavdeling(FA) sier i FFP juni/juli: 1. at planmodellen med å skifte oppgave fra år til år er feil . Dette er jeg enig i. Dette sier også SK i sin beretning. 2. At SK har prioritert faglig for lavt. Dette er jeg enig i. Dette sier SK i sin beretning.

Men så kommer fagligavdeling med en del synspunkter som jeg ikke kan slutte meg til, og det er først og fremst fordi mine erfaringer sier noe annet. Men jeg er veldig interessert i å høre hvilke erfaringer dere har sånn at diskusjonen om problemene i det faglige arbeidet kan komme videre og løse virkelige problemer.

Noen av våre erfaringer i avdelinga:

I "gamle dager", under venstre avviket gjorde også vi venstre-feil. Vi stilte motkandidater uten hensyn til noe som helst. Vi prøvde oss med noen resolusjoner som omfatta "alt". Dette har vi kritisert. Men vi gjorde mye bra også: Vi starta diskusjon og undersøkelser om hva folka på arbeidsplassene våre var mest opptatt av, og greidde å analysere hvordan de viktigste angrepene fra borgerskapet kom. Derfor greidde vi også til en viss grad å formulere krava til folk, å stille oss i spissen for dem. Vi fikk en del tillitsverv. SAMTIDIG diskuterte vi åssen partiet skulle styrke seg. Vi mente at den økte tilliten skulle føre til rekruttering, fordi dette ville føre til at partiets politikk på alle områder kunne bli spredd på nye plasser hvor vi da ikke var, og vi mente at fagforeningsarbeidet ville bli styrka med flere kommunister, og så videre, i en spiral. Vi hadde sirkler, "røde fraksjoner", vi rekrutterte, og dreiv endel KK-salg på plassene.

Hvordan er det i dag? Vi har enda sterkere posisjoner i fagforeninga enn noen gang. Våre kamerater har mye tillit. SAMTIDIG er det sånn at avdelinga vår ikke på lenge har diskutert og tatt tiltak for at partiet

skal styrkes. Ingen rekruttering, ikke "røde fraksjoner", ikke KK-salg på plassene, og de flinke tillitsmennene våre er ikke kjente som kommunister. Vi deltar ikke i den offentlige debatten om fagets framtid som ofte er oppe i avisene. Styrka fagforeningsarbeid har hos oss ikke automatisk ført til økt tillit til kommunistene som kommunister, heller ikke automatisk ført til styrking av partiavdelinga.

Fagligavdeling sier: "Gjennom å gå i spissen for å løse alle slags nære problemer og behov, blir vi ofte valgt til tillitsmenn. Dette fører - ved bra arbeid - til at vi skaffer oss sterke posisjoner blant fagforeningsmedlemmene. Partiets anseelse bedres, og vi får oppslutning fra stadig fler om deler av politikken vår".

Hvordan har dere fått det til og hva mener dere? Dere har opplagt samme erfaringa som vi, nemlig at det er nødvendig og riktig å gå i spissen for de nære behovene. Med "partiets anseelse bedres"; mener dere at folk har sett at kommunister er bra tillitsmenn? Hva mener dere med å få oppslutning av "stadig fler" om "deler av politikken vår"? Jeg trur at slike innlegg lett kan bli oppfatta som polemikk, og at det vil tjene diskusjonen hvis f.eks. FA var mer konkret.

Jeg tenker sånn: Hvis avdelinga vår fortsetter på samme måte som nå, dvs. driver fagforeningsarbeid, og dette pågår i flere år framover, uten at vi er bevisste på å styrke partiet med medlemmer, og uten at vi er bevisste på å få forklart hva partiet mener om kapitalismen, om imperialismen, at Sovjet ikke er sosialistisk, uten at vi får folk fra å stemme DNA, SV, NKP (men RV),

uten at folk forstår etterhvert at parlamentarismen er borgersk-
apets diktatur i pen frakk, og
mye mer, så er det ingen forskjell
på oss og reformistiske/borgerli-
ge dyktige fagforeningsfolk. Dvs,
det vil ikke bli noen særlig stor
forskjell i resultatet av arbeid-
et. Hvis ikke partiavdelinga har
sanne perspektiver på arbeidet
sitt hver dag og hvert år, og
hvis ikke disse perspektivene
nedfeller seg i praksis, så vil
vi bli redusert til reformister,
og andre vil ta på seg oppgava
med å avskaffe lønns-slaveriet.

Jeg følger tråden videre, men
til Olaf denne gangen. Du har
rett når du i alle dine innlegg
har kritisert at SK ikke har
prioritert ledelsen av det fag-
lige arbeidet høyt nok. Jeg er
enig i de tiltaka du foreslår
på s. 10 i august. Forøvrig
synes jeg det er synd at du som
FU-kamerat i veldig stor grad
har konsentrert deg om at SK
har prioritert for lavt. Jeg
tror det er en stund siden at de
fleste er enig i det. Jeg synes
at du som sikkert har hatt an-
ledning til å snakke med mange,
og høre manges erfaringer, bur-
de ha engasjert deg mer i dis-
kusjonen om saken, nemlig om
hvordan avdelingene skal drive
arbeidet på arbeidsplassene. Det
er ikke nok å konstantere om og
om igjen at ledelsen har leda
for dårlig. Dette er en krit-
ikk. Det er ikke nok å si at SKs
vedtak om høyreavviket ikke var
grundig nok. Framgang i disku-
sjonen blir det først når vi be-
gynner å snakke om de faktiske
problemene, hvilke gode erfari-
nger vi har, og hvilke feil vi
gjør. Jeg er ikke imponert over
debatten til nå, men oppfordrer
Olaf som FU-medlem til å følge
opp diskusjonen om arbeidet vi
skal drive.

Sjøl ønsker jeg velkommen en
diskusjon om bl.a. disse sakene:
- Hvordan gi kameratene i arbe-
idsplassavdelingene oppgaver de
kan utvikle seg på?
- Hvordan utvikler vi den mest
framskredne 3 delen? Sirkler
(hva slags), hvordan oppveier

vi at vi ikke har KF, KK-grupper
m.m. som boligstrøka har?
- Hvordan kan vi få gjort flere
vanlige medlemmer aktive?
- Hvordan kan en klubb/fagfore-
ning der vi har ledelsen, bidra
til å utvikle de politiske di-
skusjonene blant folk? Holde
seminarer/kurs med innledere?
Hvilke emner? Hva kan en studie-
tillitsmann få ut av oppgava si?
- I Oslo har vi aldri greid å
løse problemet med å rekruttere
og holde på industriarbeidere.
Hvorfor? Hva sier arbeidera
sjøl?

- Er det noen forskjell på å
være kommunist og tillitsmann,
og det å være en bra ikke-kommu-
nistisk tillitsmann? Hvis nei,
hvilke resultater gir det hvis
hele avdelinga er tillitsmenn?
Hvis ja, hvilken? Bør i hvert-
fall en del av tillitsmennene i
fagforeninga være kjent som kom-
munister? Og kjent i Oslo?

- Hvordan skal avdelingsstyret
være ledende i å utvikle kampen
på jobben/i fagforeninga når de
ledende fagforeningsfolka ikke
sitter i styret, og UDS skal
lede fagforeningsarbeidet? Bør
en av de sentrale tillitsmennene
sitte i avdelingsstyret? Hvilke
erfaringer har folk her?

- Er det sånn at vi veit for
lite om norsk kapitalisme og om
hvordan det norske borgerskap-
ets diktatur virker, sånn at vi
ikke greier å overbevise folk?

- Er det sånn at vi har vanske-
ligheter med å forklare at Sov-
jet ikke er sosialistisk?

- Er det et problem at veldig
travle faglige tillitsmenn, som
omgås sosialdemokratene og rev-
isjonistene daglig, kanskje sy-
nes det er vanskelig å legge
seg ut med dem? Har vi et (for-
ståelig) ønske om å bli aksep-
tert?

- Hvorfor er det lite engasjement
i partiet for fremmedarbeidernes
sak? Opportunisme?

- Hvordan skal vi selge flere KK,
og hvordan skal KK bli en enda
bedre arbeideravis?

Jeg diskuterer med kamerater
som står på hver sin side i par-
tikampen. Mer når vi diskuterer

slike spørsmål, blir jeg optimistisk, fordi vi er enige om at dette er virkelige problemer som vi må løse. Vi er ikke så uenige om saken. Derfor trur jeg at et svært viktig ledd i å løse problemene i partiet, er at vi snart begynner å diskutere slike saker. Jeg blir trøtt av innlegg etter innlegg som går ut på å vinne poenger. Jeg blir trøtt av å lese om og om igjen at SK ikke har

leda kampen på arbeidsplassene bra nok. Jeg ønsker velkommen en diskusjon om hvordan avdelingene, UDS, DS og SK skal lede. Jeg ønsker FU og Olaf velkommen til en slik diskusjon. Spesielt oppfordrer jeg dem som er interessert, til å komme med sine erfaringer og synspunkter om saken: Hvordan skal vi, som kommunistisk parti, drive arbeidet vårt på arbeidsplassene.

Kameratslig hilsen Anne

REFERAT FRA FAGLIGKONFERANSE I OSLO

I slutten av august blei det avholdt en faglig konferanse for Oslo arrangert av Oslo FU. De viktigste temaene som blei diskutert var problemene vi står oppe i i det faglige arbeidet og kampen mot sosialimperialismen i fagbevegelsen.

I diskusjonen om situasjonen i det faglige arbeidet var det stor enighet om at mange av de vanskelighetene partikamerater har med å fungere som kommunistiske tillitsmenn gjenspeiler avvik som finnes i hele partiorganisasjonen. Det viktigste som blei trukket fram var avviket i klasseinnrettinga (mangelen på innretting på arbeiderklassen), feil i masselinja, manglende evne til å se betydninga av dagskampen og perspektivene på den.

Når det gjaldt kampen mot Sovjet og sosialimperialismen i fagbevegelsen, gikk diskusjonen hovedsaklig rundt det å få kampen opp på et høyere nivå enn resolusjoner og vedtak der dette er mulig. Det ble trukket fram problemer rundt frontsamsetningen på de ulike områdene, at det er ganske store forskjeller i hvor sterkt motstanden mot sosialimperialismen står (ytterpunktene OL-boikott, Polen). En viktig motsigelse som blei resitert var hvor stor betydning kampen mot sosialimperialismen knytta til Afghanistan og kampen for frie fagforeninger i Polen har for å reise kampen mot sosialimperialismen i Norge. Fører

disse kampene automatisk til at fronten mot sosialimperialismen i Norge blir styrka?

Diskusjonen gikk livlig på begge de to hovedområdene, og reiste nok flere problemer enn de som blei løst. Det blei reist ønske om å arrangere lignende konferanser retta inn på å løse de konkrete problemene vi har i det faglige arbeidet. FU vil prøve å etterkomme slike behov i den grad vi har kapasitet til det. Den første som står på trappene er om kommunebudsjettet for -81, hvordan de impliserte fagforeninger skal slåss mot det.

For Oslo FU/Inger

TIL DEBATTEN OM SKAU's HØYREANALYSE

Innledningsvis vil jeg slå fast at min partiavdeling for to år siden, i motsetning til Oslo-beretninga, pekte på høyrefeil som de dominerende feila for vår avdeling. Vi er ei industriavdeling som er mindre enn 3 år gammel, følgelig blei vi etablert noe etter de store resolusjoners gullalder.

Vårt problem i dag kan også beskrives som en form for høyre, mer alvorlig og grunnleggende enn noen gang før. Vi mister initiativet og pågangsmotet. Dette går først og fremst utover det kommunistiske arbeidet slik som KK salg, rekruttering, studiearbeid. Vi holder et visst minimumsnivå på det faglige arbeidet. Dette støtter opp under SKs analyse av høyre som hovedfaren i partiet. Det er en likvidatorisk tendens som må utvikle seg til økonomisme og partiets undergang. Jeg er også enig i flere av de konkrete punktene som SKAU kritiserer som høyre, for eks. det å mobilisere til Odvar Nordlis tale 1.mai. Allikevel

høyre - venstre kampanjene i partiet ei trist historie

Jeg feirer snart 10 års jubileum som medlem av m-l-bevegelsen, og jeg har vært med i partiet siden starten. Følgelig har jeg deltatt i flere sånne kampanjer uten at jeg synes jeg eller partiet har gått mye fram på de debattene. Parodien på disse debattene opplevde jeg i NKS/RU. Det beste som kan skje er at en er tilbake der en starta før avviket fikk vind i seila. De som har vært med mer enn tre år utvikler en slags formell dyktighet når det gjelder høyre-venstre debatter. Har en ikke noen bedre debatt å drive på partimøter kan iallefall de fleste si litt om høyre-venstre. (Vi som har vært med lengst berørker ofte dette best fordi vi husker flest lignende kampanjer og kan fasiten best). Jeg kan ikke bære meg for annet enn at dette blir tunggymnastikk og teologi. Avvik i forhold til

"den rette lære", "vi har da regler". Disse debattene kommer i stedet for konstruktive debatter av typen: Hva gjør vi feil? Hva gjør de industriavdelingene som rekrutterer arbeidere og klarer å utvikle dem? osv. Det er dette som skjer

denne gangen også. Det var i gang en debatt i partiet, og den pågår forsåvidt helt fram til landsmøtet, som prøver å stille skarpt lys på feila våre og som prøver å finne nye svar på noen av de problemene vi står overfor. La ikke alle partiets gode krefter gå til spille på høyre-venstre linjegymnastikk. Det er for dumt. Og det er intellektuelt latmannsarbeid.

SKAU's linje for det indre partilivet prega av gammalvenstre

En skal være forsiktig med å skylde på krefter utafor seg sjøl, når en skal forklare feil og problemer en står overfor. Men jeg mener at SKAU må ta noe av skylda for den defaultismen som er hos oss (avdelinga). Det tok SKAU 1 år å komme med i den debatten som pågikk i Oslo. ("Den såkalte krisa") Vi og mange andre skreiv innlegg som kritiserte praktiseringa av demokratisk sentralisme, KK statsstøtte, RV, 1.mai, hvor vi rett nok blei yta litt rettferdighet, men hvor det samtidig blir insinuert innledningsvis at vi vel egentlig er mot demokratisk sentralisme.

SKAU moralister i partidebatten

Når for eks. Henry B stiller spørsmål ved KKs framtid som dagsavis, får han en skole i "Leninisme", som krever tjukk hud for fortsatt å delta i debatten. Poenget er at HB stilte spørsmål til debatt som svært mange kamerater var opptatt av, bl.a. Oslo-DS i følge dokumentene rundt fraksjonismekritikken av tidligere DS formannen. Debatten mot HB var mye skrik og lite økonomi og fakta før siste innlegget til H. / A. Dette bra innlegget må da

også sørgelig nok avsluttes med: "At det går an". Poenget er jo at verken HB eller vi vanlige dødelige har hatt tilgang på denne informasjonen og da går det an!

SKAU setter trange rammer

I juni/juli FFP stiller en bråta SKAU -medlemmer på rekka og rad, med eller uten kjente under-skrifter, for å klå faglig-Olaf på hans påståtte sentrisme. Denne består i at Faglig-Olaf har ført fram mye bra kritikk, sammen med Tor Mostue o.a. uten å ville henge seg på SKAUS fordømmelse av tidligere DS-formann og HB på alle punkter. Dette krever et massivt oppbud av "anti-senterister" fra SKAU. OJ,OJ. Mitt poeng er at SKAU står for en tradisjon som går ut på å se all frisk opposisjon, som potensielle fraksjonister og skadegjørere. Dissa folka må klås, de må tolkes som faen tolker bibelen og ingenting av det de sier kan tas i beste mening. Det som er fantastisk er egentlig at det ikke foreløpig har dukka opp fraksjoner i Oslo-partiet, Til tross for SKAUS massive uforstand overfor Oslo-partiets problemer i 1 år.

makt korrumpere, bare ikke vårt skau

Tron Øer går inn for gjenvalg av hele SK, bare at han vil ha det litt større. Henry E går inn for å skifte ut noen av SKAU -medlemmene. Etter hvert heller jeg mer og mer i retning av HB. Særlig styrka blir jeg i dette når TØ sier at han ikke ser alternativer til dem sjøl i partiet. Snakk om hår på brystet linje. Hvor grove feil skal egentlig vårt nåværende SKAU gjøre før TØ synes det kunne være på tide å slippe til nye koster?

Kjerna i vår partiledelse er en kompisgjeng som har holdt sammen i 15 år. Noen av dem har levd av å være i (m-l) bevegelsen i mesteparten av 70 åra. Disse kameratene må nødvendigvis sette lojaliteten til hverandre svært høyt.

I følge mao er det en helt naturlig utvikling at folk utvikler seg ujamnt over en lengre periode og i forskjellige faser i det revolusjonære arbeidet. I følge han er det naturlig at den ledende gruppa skifter. Hos oss har det vært store utskiftninger av folk i forskjellige tillitsverv. Flere er blitt avsatt på initiativ fra SKAU, noen har fått advarsler osv. I mange av tilfellene har dette vært riktig og i forståelse med kameratene. De har kunnet gjøre nytte for seg på andre områder i partiet. Sjøl blei jeg avsatt av SKAU som byråkrat for 3 år siden. Jeg var og er enig i dette. Det er bare at den konkrete saken som gjorde at de avsatte meg, hadde de sjøl sabotert i like lang tid, Det er klart de ikke kunne avsette seg sjøl, og de sendte sjølkritikk. Men det ser ut som de nå i følge TØ er blitt uavsettelige og at det ikke finnes alternativer til dem i partiet. Skrekk og gru. Andre kamerater prøver gjerne å se grunnen til at andre ikke synes de er så bra, men vårt SKAU reagerer med indignasjon over at noen (HB) kan tenke seg å fore-slå å kaste dem. (Finn S. Kam-erater i SKAU: Er det virkelig sånn at dere ikke ser fare for at dere kan bli en klikk for dere sjøl med en lojalitet for hverandre innad i gruppa som er overordna lojaliteten til partiet? Er det ikke sånn at for eks. delegasjonsreiser rundt i hele verden som ambassadører for det norske revolusjonære partiet gir mersmak og gir lyst til å holde seg nær toppen?

Per

SVAR TIL S' I OG KNUT

Kameratene S og Knut svarer meg i forrige FFP med to innlegg som er bygd over nøy-aktig samme lesten. En misbruk av spaltene etter mitt syn. Den viktigste forskjellen mellom innleggene er at der S' nøyter seg med spydigheter så driver Knut med direkte feilreferater av det jeg sier og spekulative teorier om mine skumle

motiver i partidebatten. På enkelte punkter er hanså himmel-ropende usaklig at det må tas i et eget innlegg for ikke å forkludre debatten fullstendig.

to fløyer i partidebatten?

Debattklima har hardnet betraktelig. Vi er inne i en partikamp. SKAU oppfatter tydeligvis situasjonen sånn at det fins to fløyer med hvert sitt sett av motstridende ideer/ linjer. Derfor er de svært opptatt av at alle debattanter skal markere et standpunkt til deres liste over høyreavvikene i partiet, jamfør punktene i vedtaket til SK. Dette er et sterkt forenkla syn etter min mening, og det bidrar til å konstruere fløyer der det ikke enda er politisk og ideologisk grunnlag for det. Denne oppfatninga gjør det også vanskelig for folk å delta i diskusjonen.

Motisgelsene går - slik de må gjøre i starten på en partikamp - ganske mye på kryss og tvers. For egen del er jeg mest enig med meg sjøl og verken vil eller kan plassere meg i forhold til SKAUs høyre-skjema, uansett hvor iherdige forsøk St og Knut gjør på å plassere meg. la meg ta to eksempler for å illustrere dette.

Jeg mener de tre omstridte formuleringene om proletarietets diktatur i prinsippprogramforslaget, er feilaktige og uttrykker en høyrelinje. Samtidig mener jeg St i hele første del av KK-debatten har kjørt en dogmatisk linje som skader diskusjonen. (Jfr. innlegget mitt i KK mandag 8. september, undertegna OHV). I SKs vedtak om situasjonen i partiet står det ikke bare at det fi-ns høyreavvik i holdninga til proletarietets diktatur. Det står også at det finns uavklare teoretiske spørsmål som ingen har noe skikkelig svar på i dag. F.eks. :"- forholdet mellom demokrati og diktatur under sosialismen og politikk for å hindre at borgerskapet gjenoppretter kapitalismen." Denne delen av SKs vedtak var det vanskelig å finne spor etter i St's polemikk. (De siste innle-

gga hans synes jeg er mer allsidige).

Et annet eksempel er mitt syn på demokratisk sentralisme. Jeg er uenig i fraksjonsfrihet og at den demokratiske sentralismen skal forkastes. Dette representerer høyrelinjer. Samtidig mener jeg at hovedtrusselen mot partidemokratiet nå, er "venstre"-avvik i partiledelsen.

St og Knut opererer med et skjema som ikke stemmer med terrenget etter min oppfatning. I denne fasen av kampen, så burde poenget være å bygge på det vi er enige om og skjærpe de sakene vi er uenige om. Dersom SKAU ville gå inn på sak for sak og la skjemaet sitt ligge en stund, så var det kanskje mulig å komme fram til større enhet.

høyrevedtaket

Kameratene St og Knut blir voldsomt opphissa når jeg på den ene siden sier meg enig, isolert sett, i de fleste av punktene i SKs liste over høyreavvik, mens jeg samtidig kritiserer vedtaket. Dette stemmer ikke med skjema, så her må det være ugler i mosen. Jeg skal ha gitt inntrykk av at jeg har kjent til høyreavviket i lang tid og at det nå var på tide at SK også oppdaga avviket. Ytterst merkelig. Jeg har da aldri forsøkt å skape noe slikt inntrykk. Enhver lesekyndig person kan jo se at jeg ikke har advart mot punktene som SKs vedtak tar opp før SK sjøl gjorde det. Da vedtaket kom, reiste jeg en del av den kritikken jeg fortsatt står på. På de enkelte punktene stilte jeg meg åpent eller skeptisk fordi jeg mangla materiale og vedtaket var lite konkret og jeg stilte meg skeptisk til helheten. Etterhvert som materiale er kommet på bordet mener jeg altså at de fleste punktene, isolert sett, er riktig. Kort sagt: Jeg reiste meg ikke å sa hallelunja da jeg først fikk se vedtaket. Det gjør jeg fremdeles ikke, og det er muligens det som gjør kameratene så opphissa?

St's kritikk av dette som en

glidende overgang er helt på si-
da. Han kan da ikke mene at en
kritisk holdning til et nytt
vedtak om situasjonen i partiet
er feilaktig. Jeg mener sånt er
sunt.

Jeg vil gi kameratene rett i
en sak. Det holder ikke når jeg
kritiserer vedtaket for ikke å
inneholde noen analyseav årsake-
ne til avviket. SK verken tren-
gte eller burde ha venta med
vedtaket til en slik analyse fo-
relå. Her har kameratene rett og
jeg tok feil.

gå inn på kritikken kamerater

Det kjedelige er at kamerate-
ne stopper opp med å angripe min
kritikk av manglende årsaksana-
lyse i vedtaket. Resten av krit-
ikken hopper de over.

Ingen kan hevde at det ikke
fantas materiale om SKs rolle da
vedtaket blei fatta. Jeg spør
derfor igjen: Hvorfor mangla SKs
rolle i utviklinga av høyre tot-
alt? I tillegg til de punktene
jeg tok opp i forrige innlegg
vil jeg føye til to:

-Pål St - var pådriver for en
RV-linje etter valget som til-
lot høyreavvik med direkte lik-
vidatoriske konsekvenser for
partiet.

- SK utga et prinsippprogramut-
kast med høyreavvik i prinsipp-
spørsmål som partiets rolle og
fagforeningens nøytraliteten.
(Dette står omtalt i beretnings
utkastet som uttrykk for "mang-
lende årvåkenhet" mot høyre i
SK!)

Hører ikke disse to punktene
med i høyrevedtaket?

Kamerat Knut sier det er vik-
tig å gå inn på årsakene til
avviket og at beretninga inne-
holder noen ansatser til en
slik analyse. Men hvorfor komm-
enterer da verken han eller
St - de innvendingene jeg har
til beretningas analyse i for-
rige innlegg? Jeg mener bl.a. å
ha påpekt direkte motstridende
utsagn i beretninga når det
gjelder SKs rolle. Hvis vi vir-
kelig er enige om at spørsmålet
er viktig, så må kameratene gå
inn på dette.

Knut blir vel ivrig når han
hevder at det ikke finns noe i
mine FFP-innlegg i vår, " som
overhodet tyder på at han var
på spor av noe høyreavvik i pa-
rtiet". Jeg har ingen intensjon-
er om å utrope meg til den store
forkjemper mot høyre. Men jeg
har da vitterlig kritisert to
høyreavvik i prinsippprogrammet,
både i FFP og KK i fjor høst, ut-
en at SK opplot sin munn. Det er
mulig at slikt er en pølse i
slaktetida fordi det dreier seg
om høyre i SK. Det går an å
nevne flere eksempler også. Men
det skulle være nok til at Knut
modererer påstanden sin noe?
Her er det også en farlig inkon-
sekvens hos S - . Jeg, som
gikk i mot å nedlegge KK i mars
FFP og ellers aldri har gått
inn for noen nedlegging, skal
gjøre "sjølkritikk" og ellers po-
lemiseres mot opp og nedad vegg-
er. Mens S - sjøl, som var
medansvarlig for høyreavvik i
prinsippprogramutkastet, han
kunne holde totalt kjeft. Og det
til tross for at han var muntlig
enig med bl.a. min kritikk av
programmet. Mao blir snudd på
hue; avvik i SK er tydeligvis
det minst farlige av alt. (e. ~~skjedd~~)

partidemokrati/ demokratisk sentrali- sme

I beretningsutkastet heter det
på side 38: "SK er innstilt på å
rette på feila i partidemokratiet.
Men vi vil peke på at den viktig-
ste trusselen mot partidemokra-
tiet nå utgjøres av en ultrademo-
kratisk tendens i deler av par-
tiet." Videre viser SK til ten-
densen til fraksjonisme etc.

Jeg er uenig i en sånn konk-
lusjon. jeg mener hovedfaren mot
partidemokratiet fortsatt er
"venstre"-avvik i SKs holdning
til partidemokratiet og i deres
måte å lede partiet. Det er
ikke sånn som Knut tror at jeg
ikke har oppdaga at det foregår
en kamp om demokratisk sentrali-
sme. Jeg har jo deltatt i den. Po-
enget er at jeg har sett og ser
fortsatt SKs feil som det største
problemet. Det som har skjedd er
at vi nå har fått en to-fronts -
krig om demokratisk sentralisme.

Innskudd, se neste side
(jf. buksida)

sjølkritikken er overflatisk. Den inneholder ingen sammenfatning av hvilken linje som ligger bak disse feila. De framstår bare som enkeltstående, tilfældige feil. Men etter mitt sunn har disse feila, og flere, vært gjennomgående siden før forrige landsmøtet.

Til og med beretninga fra forrige landsmøte, som ellers ikke har noe tilfredsstillende syn på partidemokratiet, slår fast at det er tendenser til harde slag i interndebatten. Når denne feilen har overlevd i 4 år og fortsatt lever i praktisk beste velgående, ja da nytter det ikke bare å slå det fast en gang til.

Det samme går for kaderfostring. Beretninga i 1976 slår fast at kaderfostringa er sterkt angrepet av revisjonisme. Det er den fremdeles. Til tross for bra arbeid av studieutvalget med kurser etc, som er en framgang.

Feilen med manglende oppsummeringer er like gammel.

Kort sagt: De gamle feila er fortsatt ferske. De bryter med grunnleggende prinsipper som Mao har utvikla for partidemokrati og prinsipper for ledelse. Det ideologiske innholdet i disse feila trur jeg går rundt at partiledelsen i alt for stor grad (og altså ikke bare) ser medlemmenes erfaringer, ideer, mottagelser og kritikk som et problem og ikke som det de faktisk er: en livsnødvendig ressurs for partiet.

Sjølkritikken rundt partidemokratiet må utvikles videre. Praksis etter beretningsutkastets sjølkritikk viser også at den er for grunn. Jeg har ikke noe patentsvar på årsakene. Jeg har bare noen synspunkter som jeg trur har med saken å gjøre og som jeg gjerne vil ha respons på.

isolasjon fra medlemmene og klassen

Feila i planlegginga og den feilaktige nedprioriteringa av det indre organisasjonsarbeidet, er eksempler som viser at SK har hatt alt for liten føling med medlemmenes daglige interne pro-

blemer. Da blir det sjølsagt også vanskelig å få en korrekt forestilling om den faktiske situasjonen i partiet.

Manglende innretting på arbeiderklassen og innenrikspolitikken, har distansert SKAU for mye fra de daglige mottagelsene og problemene som flertallet av partimedlemmene står oppe i.

Dette er objektive faktorer som skaper avstand mellom SK og virkeligheten i partiet ellers. Når SK ikke ser dette som et stort problem, når SK for eks. ikke over lang tid foretar analyser av utviklinga av arbeiderklassen (noe som strider fundamentalt mot alle lenings skrifter), så avler dette naturlig ideer av typen: Dette er ikke nødvendig for å lede partiet!

* inn på s. 10

(Diskusjonen om PU-vedtaket skal jeg komme tilbake til seinere.) Nå til begrunnelsen for mitt standpunkt om partidemokratiet.

SK gjør en punktvis sjølkritikk for feil i partidemokratiet i beretninga. (s. 37-38) Det er bra, men ikke nok. Jeg mener at

flertall/mindretall

Mao sier noe sånt som at når partilederne ikke skjønner seg på et problem, så må de mobilisere massene til hjelp for å løse det. Så i alt for liten grad med SK. Et eksempel: Da SK i fjor høst var uenig om indre eller ytre var hovedårsak til krisa, så refererte de bare at så var tilfelle, og så sto forkjemperne for "ytte-linja" fram og forsvarte den, på en slik måte at det måtte oppfattes som SKs linje. Her burde SK ha lagt fram dette som et problem for medlemmene og sørge for at begge syn kom fram fra SK. Når det dreier seg om teoretiske spørsmål som ikke har umiddelbare konsekvenser for enhetlig handling, så mener jeg at mindretallet ikke bare skal stå fritt. Jeg vil gå så langt som å hevde at SK må sikre at mindretallets syn kommer fram. Slikt vil styrke debatten og endelige vedtak vil bli tufta

på reell enhet. Hvis SK for eks. har låst et mindretall i Beretnings eller prinsippprogramdiskusjonen internt, så mener jeg det er feilaktig. Jeg mener at medlemmene i et kommunistisk parti vil klare å skille mellom rett og galt over tid. Dette er da vel ingenting å være redd for?

Vedtak som krever partiets enhetlige opptreden i handling internt og eksternt, må låse mindretallet. F.eks. under planedebatten som pågår nå, så mener jeg at mindretallets synspunkter skal fram. Når vedtak om plan er fatta, så kan ikke mindretallet i SK eller DS, gå rundt å agitere for at den skal endres. Dette gjelder også internt.

Jeg mener SK må avgjøre hvilke debatter partiet skal føre. Noe annet vil føre til anarki. På den andre sida, så kan ikke dette føre til sensur av andre forslag, underveis. F.eks: Vil retten til å kreve ekstraordinært landsmøte skal være reell, så må det være SKs plikt, uavkorta å legge slike forslag fram for partiet.

Dette som noen foreløpige standpunkter. Her er sikkert fler nyanser jeg har oversett. Poenget er at vi ikke bare kan svare på problemene i partidemokratiet med overflatiske sjølkritikker og "stor" kamp mot høyrefeil. Vi må prøve å videreutvikle den demokratiske sentralismen innafor de grunnleggende prinsippene.

den ledende kjerna

Også her en voldsom reaksjon fra kameratene S. Knut. Her bobler det over med "rykte- og bakvaskelseskampanjer mot enkeltpersoner i partiledelsen, snikpropaganda i krokene, på ølsjapper og fester, opportunistisk og feig buskagitasjon", osv. Jeg merker meg at kameratene ikke kommenterer ryktene om at det finnes en fraksjon som vil splitte partiet og kaste partiledelsen. Jeg merker meg at deres voldsomme reaksjoner ellers ikke konkret retter seg mot en eneste navngitt person eller uttalelse. Dette er snedig, er ikke slikt egentlig ryktemakeri? Dessuten, hva har dette med mine

standpunkter å gjøre? Vi er dessuten uenig på noen saker:

S. skriver: "Men jeg vil slåss for at den ledende gruppa skal bevares". Sjøl om S. tar forbehold, så sitter jeg likevel med det inntrykket at det blir feilaktig å stille spørsmålstegn ved dem man mener tilhører den ledende kjerna. Noe slikt finnes det nok ikke dekning for hos Mao. Han har da aldri sagt at en ledende kjerne er fritatt for vurdering og utskifting av enkeltpersoner? For min del har jeg sagt at jeg ikke er villig til å kaste de erfarere etc som ligger i SK, kollektivt på båten. Dette betyr at jeg ikke heller vil kaste den ledende kjerna en for en, slik S. antyder. Han må da lese hva jeg skriver, sjøl om dette er et opphissende tema.

På den andre side finns det bare en måte å foreta valg på, og så av den ledende kjerna: nemlig en for en. i den prosessen mener jeg det er rett å gå kritisk til verks også når det gjelder folka i den ledende kjerna. Jeg synes hele innlegget til S. bekrefter nødvendigheten av å understreke dette.

Når det gjelder persondiskusjoner, så mener jeg det er bra, også uformelt. Poenget er at kameratene også da må legge fram sine standpunkter i nominasjonsprosessene. Noe annet vil være ryktemakeri som jeg vil ta avstand fra.

Flere kamerater i SKAU driver sjøl en uformell "gallup" for tida om hvem som skal toppe RV-lista, og så venter de at det ikke skal foregå diskusjoner - også uformelt - om personer til SK? Det holder ikke, sjøl om dette er noe annet enn valg av SK.

kriterier

Kamerat Knut vil ha meg til å uttale meg om kriteriene. S. sitt "kriterium" om å tilhøre den ledende kjerna, er i alle fall fullstendig utilstrekkelig. "Hva er diskvalifiserende? Relativisering av vedtektene? Svak innsats i kampen mot høyreavviket? Eller er det andre saker Olaf legger vekt på?", skriver Knut. For det

første så vil Knut og jeg være uenig om enkelte saker når det gjelder høyreavviket. For det andre mener jeg hans kriterier ellers er utilstrekkelige. Jeg vil i tillegg legge vekt på bl.a. følgende: - Holdninga til partidemokratiet, innsats i kampen mot "venstre"-avviket i ledelse på dette punktet. - Innsatsen i kampen for å innrette partiet på arbeiderklassen. - Forståelsen for grunnorganisasjonens betydning,

kaderbehandling, intern masselinje. At kameraten har oppnådd noe praktisk i arbeidet sitt, for å nevne noen. Ingen av disse sakene trekker Knut fram!

ellers

KK tar jeg opp i en egen artikkel. Knuts utlegninger om høyreavvik i fagforeningsarbeidet, krever også en egen artikkel. Først og fremst pga hans nærmest utrolige usaklighet. Det kommer i neste nummer.

Faglig-Olaf

KLASSEKAMPEN FOR SISTE GANG?

SKAU ved S. og Knut, fortsetter sin holmgang mot min innsats for dagsavisa i forrige nummer. SKAU er i ferd med å bruke like mye spalteplass på kampen mot en tilhenger av dagsavisa som de har brukt mot motstanderne. Jeg veit ikke helt om jeg skal le eller gråte. SKAU har dessverre passert det nivået der de i det minste var i stand til å gjøre meg forbanna. I alle fall vil eventuelle fortsatte motstandere av dagsavisa kunne få seg en god latter av denne kampen mot vindmøller som SKAU så entusiastisk har satt i gang. Så, forhåpentligvis for siste gang, skal jeg gi SKAU anmeldning til atter en gang å ikle seg sin rustning og begi seg ut i felten.

tåpelige triks?

I juni/juli-ffp skriver S. at jeg må påta meg en del av ansvaret dersom Henry B. s forslag om å nedlegge avisa skulle få flertall. Dette er det jeg polemiserer mot. Jeg mener S. overhodet ikke har hold for en slik påstand, at han må trekke den tilbake og beklage den. I august FFP får S. følge av Knut i samme polemikken. Han hevder nå et jeg later som om det aldri har foregått noen politisk kamp om KK og at jeg bruker tåpelige triks for å unngå å gjøre sjølkritikk.

Jeg skreiv i august at DS enstemmig hadde vedtatt å opprettholde KK da jeg kom med i diskusjonen i feruar. S. forsøker

å gjøre et stort poeng av dette etter som DS-vedtaket vitterlig først kom i april og sto i mai-FFP. Det er rett. Det jeg refererte til var et enstemmig DSAU-vedtak som sto i februar FFP og en artikkel fra DSAU i januar-FFP. Jwg oppfatta dette som et vedtak om opprettholdelse av avisa og det var det eneste som hadde stått i FFP om KK fra DS.

Når da denne feilen fra min side er redusert til sine virkelige dimensjoner, så var det kanskje mulig å få S. et Co, til å gå inn på de argumentene jeg har lagt fram?

politisk kamp omkk?

Det er det skjære tøv når kameratene påstår at jeg mener det ikke har foregått noen politisk kamp om KK som dagsavis. En politisk kamp om KK Pågår fortsatt, Også etter DS sitt vedtak. Poenget mitt var, og er, at polemikken mot Henry B. s forslag om nedlegging, langt i fra har vært det viktigste virkemiddelet i kampen for å opprettholde den og at Henry E. s forslag heller ikke er årsak til den kraftige nedgangen i KK-salget som har pågått over lang tid. (Forøvrig tok jeg avstand fra HBs forslag alt i mars FFP!)

Jeg spurte sist og jeg spør igjen: Trur dere virkelig at HB i januar/februar hadde mulighet til å få flertall for forslaget sitt? Hvordan forklarer dere nedgang i salget - spesielt på arbeidsplassene - i flere år, ut fra HBs forslag? Mange ste-

der i landet har det nemlig i lengre tid vært sånn at ingen har kunnet argumentere mot KK utfra den "koster for mye". Li-kevel har salget gått ned.! Jeg har ikke noen fullstendig svar på årsakene. Men la meg i alle fall antyde noen saker.

- I over ett år, fram til somm-eren 1979, var ikke KK innretta på arbeidsfolk og det som skjer på arbeidsplassene. Dette bidro ti seg sjøl til å vanskeliggjøre salg.

- Kampanjene for KK har altfor fte vært for upolitiske, de har hatt en stygg tendens til å vil- le redde KK for dens egen skyld. Mange har fått avisarbe- idet i halsen av den grunn.

- Da budordninga blei forlatt mange plasser, ble det ikke gjort noe for å gjøre det mulig å selge avisa samme dag som den kom. Det er ikke lett å selge gårdsdagens dagsavis.

- Da vi starta kampanja for å vinne tillitsverv i fagforening- ene - noe som var helt riktig og nødvendig - så skjedde det ingen oppfølging av dette fra parti- ledelsens side. Mange plasser var det nødvendig å gjøre visse ta- ktiske tilbakeskritt. Dette har utvikla seg til en linje noen plsser. En høyrelinje som går ut på at tillitsmenn skal være for- siktig med å selge KK, til tross, for at de kanskje har mest tillit på plassen.

- Det har i lange perioder tåt- alt mangla ledelse på KK-arbei- det.

Dette er i alle fall noen pro- blemer, organisatoriske og polit- iske. Og Uansett hva S og Knut ønsker å gi inntrykk av, så har jeg faktisk forsøkt å gjøre lite grann med sånn saker, inkl- udert kamp mot høyrelinjer. Jeg har for eks. slåss mot høyreten- denser i KK-salget på arbeidspl- assene før partiledelsen kom med sitt første bidrag i forbindelse med KK i FFP. Jeg har i flere år slåss for en faglig redaksjon i avisa. Men når jeg veit at parti ledelsen kjenner til dette og li- kevel skal henge meg ut som med- ansvarlig dersom KK skulle ned- legges, ja da blir det jo umulig å holde kjef.

knut over stakk og stein

Kamerat Knut skriver at jeg skal ha oppdaga at KK selges for lite på arbeidsplassene først i mai-juni i år. Dette er jo ikke samnt, og kameraten veit at det ikke er sant. Jeg må gå utfra at kameraten har lest spesialnumm- eret av FFP i februar om KK. Her har jeg en artikkel som sier at det selges for lite på arbeids- plassene og oppfordrer til økt salg. (Reint formelt var jeg der- for like tidlig ute som SKAU, også i FFP!) Sjølve "oppdagels- en" er imidlertid over et år gam- mel. Noe SKAU kjenner til.

Jeg har ikke noe flott rulle- blad som gir noe grunnlag for å skryte av min innsats for dags avisa. Men det er helt bort i veggan når SKAU framstiller inn satsen som "Ikke å ha løfta en finger", medansvarlig om den skulle legges ned etc. Jeg får også litt vondt i magan når Knut framstiller SK som den her- oisike langvarige forkjemper for avisa. Det er bla.a. et faktum at fler enn ex-DS-formannen i SK vakla, eller gikk inn for å ned- legge avisa.

Sjøl har jeg måttet argument- ere mot en kamerat i SKAU som drev og spredde ideer som : "KK er ingen arbeideravis, det er ikke vits å selge KK på min ar- beidsplass". Det skjedde overfor folk utafor SKs rekke og det skjedde så seint som i mars i år!

I stedet for å drive en hyste- tisk debatt i FFP mot folk som aldri har gått inn for å nedleg- ge avisa og som har gjort visse forsøk på å få økt salget- var det kanskje ikke en ide at disse SK-kameratene ble avkrevet sjøl- kritikk? Men igjen - som vi har sett det så mange ganger før - proposjonene blir fullstendig for vrenget når det gjelder kamerater i SK.

PS. Faglig-Olaf Pål S vil ha sjølkritikk for at jeg uttrykte meg sånn at han ikke skulle ha gjort annet med KK enn å skrive mot Henry B og meg. Denne formulering- en i artikkelen min var feil og slett ikke min mening. Beklager.

SVAR TIL OLAF

I sommer kritiserte jeg kamerat Olaf for et rasende innlegg han sreis mot kamerat S. Nå synes jeg kamerat Olaf har skjerp seg betraktelig og det vil jeg gi han honnør for. Jeg godtar også den sjølkritikken han gjør overfor meg og mitt arbeid med klassekampen og anser der med den ska for å være ute av verden.

skumle motiver?

Siden spørsmålet om skumle motiver er reist, så vil jeg slå fast at jeg aldri har tillagt Olaf skumle motiver. Når jeg kritiserer standpunktene til Olaf så er det ikke fordi jeg tolker dem som noe annet enn det de er. Min kritikk av kamerat Olafs posisjon i partikampen er politisk. Jeg mener han har inn tatt en posisjon i partikampen som bidrar til å dempe kritikken av høyreavviket i partiet. Hans innlegg støtter ikke høyreavviket, men de bidrar til å vende oppmerksomheten bort fra høyreavviket. Denne posisjonen har jeg kalt sentristisk. For å gi et eksempel på hvordan denne posisjonen slår ut i praksis, vil jeg vise til kamerats Olafs innsett i sosialismedebatten i KK. Hvis vi ser på denne debatten over tid er det ingen tvil om at den avslører en tendens i partiet til å forkaste leninismen, proletariats diktatur og når sagt alt som heter kommunistiske prinsipper. I denne situasjonen finner kamerat Olaf det nødvendig å skrive en hel artikkel der hovedskytset rettes mot de som forsvarer disse prinsippene. Han tar ganske visst avstand fra de omstridte formuleringene i programforslaget, men når det er gjort retter han ingen brodd mot høyrefaren. Dette er å være bølgebryter mot kritikken av revisjonismen. Når jeg kritiserer dette standpunktet til Olaf er det ikke for å presse han inn i noe skjema. Problemene står på dagsordenen og enhver vil bli nødt til å ta stilling til dem. Når jeg legger press på kamerat Olaf er det fordi jeg oppfatter

disse spørsmåla som livsviktige for partiets framtid. Fordi kamerat Olaf har en viss innflytelse ville jeg satt pris på at han kasta seg aktivt inn i kampen mot det vi begge anser som høyreavvik, framfor å fortsette som bølgebryter. Det ville vært gunstig for kampen mot revisjonismen om kamerat Olaf hadde kommet mye skarpere ut mot disse høyreavvika.

høyrevedtaket

Det viktigste nye her er at kamerat Olaf frafaller det som tidligere var hans viktigste kritikk av høyrevedtaket til SK. "SK verken trengte eller burde ha venta med vedtaket til en slik analyse (av årsakene, min merknad) forelå. Her har kameratene rett og jeg tok feil." Utmerka. I kamerat Olafs forrige innlegg var det nettopp fraværet av enslik analyse som var hans hovedinnvending mot vedtaket. På grunn av at vedtaket ikke inneholdt en slik analyse kritiserte kamerat Olaf SK for idealisme og moralisme. Utfra det han nå skriver faller også denne typen kritikk. Vi kan altså slå fast at vi nå er enige om at SK hadde tilstrekkelig materiale til å slå fast at det fantes et omfattende høyreavvik i partiet og at det var riktig av SK å føre dette synet ut i partiet uten at det nødvendigvis var gjort en nærmere analyse av hvordan og hvorfor dette avviket hadde oppstått. Dette er ikke så verst en plattform å jobbe videre utfra. Så får vi fortsette kampen om hva som er årsakene til dette og hvordan avviket ter seg på ulike felter.

Kamerat Olaf etterlyser f.eks. SKs kritikk av ei RV-linje "som tillot høyreavvik med direkte likvidatoriske konsekvenser for partiet". Jeg er enig i at så snart vi hadde nedkjempa restene av "venstresektoriseringen fra 1977 i forbindelse med liste - stilling osv. i fjor, så blei høyre hovedfaren. Jeg er enig i at det i kjølvannet av diskusjonene om RVs framtid oppsto en

likvidatorisk tendens. Denne tendensen har jeg også polemisert mot i KK. Men jeg er foreløpig ikke enig i at den linje jeg foreslo nødvendigvis var høyre. På landsstyremøtet i RV stemte jeg f.eks. mot å tillate medlemskort, men jeg kom i mindretall. Det jeg var opptatt av var å sikre at partiet skulle stå overfor reelle valgmuligheter i en demokratisk diskusjon blant medlemmene. Nå kommer denne diskusjonen i høst og da får vi se hva vi kommer fram til. Om denne diskusjonen påviser at mine standpunkter i fjør var preget av høyrefeil, så vil jeg sjølsagt ikke nøle med å gjøre sjølkritikk for det.

Kamerat Olaf beskylder meg for "farlig inkonsekvens". Jeg skal ha holdt "totalt kjeft" i samband med høyreavvik i prinsippprogrammet. Dette må være feilhusk, Olaf. Jeg skreiv en artikkel i mars TF der jeg kritiserte disse og andre høyrefeil i programmet. Jeg har også gjort sjølkritikk for at jeg ikke deltok i KK-debatten om fagforeningspunktet. Derfor kan jeg ikke ta til meg kritikken for en "farlig inkonsekvens". Den er ganske enkelt tatt ut av lufta.

demokratisksentralisme

Her markerer kamerat Olaf en klar uenighet. Han mener at hovedfaren mot partidemokratiet er "venstre"-avvik i SKs holdning til partidemokratiet og i deres måte å lede partiet på." Han har tre argumenter for dette

1) tendenser til harde slag i interndebatten, 2) dårlig kaderfostring og 3) manglende oppsummeringer. Jeg er enig i at alle disse problemene eksisterer. Men det er nødvendig å se konkret på hvordan SK behandler disse spørsmåla for å se om disse problemene i seg sjøl kan utgjøre noen hovedfare for partidemokratiet.

Hvis vi ser på hva SK har gjort det siste året for å legge ting ut til diskusjon så kan vi nevne følgende eksempler: Å Prinsippprogramforslaget blei

endra på mange punkter på grunnlag av en detaljert oppsummering av diskusjonene i partiet. De viktigste endringsforslaga til programmet ble trykt i eget hefte. SK nedsatte en komite som også tok opp i seg kamerater som hadde markert sterk opposisjon til forslaget. I det endelige forslaget har SK sendt ut samtlige issenser, merknader og mindretallsforslag i komiteen.

- Beretninga ble også endra etter en grundig oppsummering av samtlige rapporter som var sendt inn fra avdelingene. Politisk Utvalg (PU) i sentralkomiteen har også valgt den tidligere DS-formannen i Oslo til å sitte i beretningskomiteen, fordi han har markert seg kritisk til hele beretninga i internpressa.

- Spørsmålet om statssøtte til RV er lagt ut til diskusjon med argumenter både før og mot og endelig avgjørelse er utsatt til landsmøtet.

- Spørsmål om innholdet i den neste partiplanen er lagt fram til høring i partiet, og det er laga en rammeplan på grunnlag av rapporter fra partidistriktene. Denne saka er også tatt opp på konferanse med DS-formenna i partiet.

- De kameratene som har markert seg sterkest i kritikken av partiledelsens syn på proletarietets diktatur er blitt invitert til å legge fram sitt syn i form av foredrag på kurs og i andre fora.

- Det ny KK-direktivet er utforma i fellesskap med representanter fra partidistriktene før det ble gjort gjeldende.

- Plan og innretting for stortingsvalgkampen neste år er sendt ut til høring i DSene.

- Den tidligere DS-formannen i Oslo har blitt invitert til møter i avdelinger og med UDS-representanter for å legge fram sitt syn.

Alt dette representerer en klar tendens fra SKs side til å legge større vekt på å skape reelle debatter og på å få ut ulike syn til debatt. Vi har hatt feil her tidligere, og

det gjenstår mye arbeid, men jeg synes dette er bevis på at SK nå satser bevisst og målretta på å styrke partidemokratiet, hvordan kan en da si at "venstre"avvik i SK er hovedfaren? Hvilke viktige spørsmål er det SK ikke har vært villig til å legge ut til diskusjon det siste året?

Tendenser til harde slag er tilsted i hele partiet. Jeg har gjort slike feil, Jeg er enig med Olaf i at slike feil er farligst i ledelsen. Men SK har jo nettopp kritisert slike feil hos sine egne medlemmer og har dermed et bevisst forhold til det, Jfr. første del av høyrevedtaket, og siste PU-vedtak (september-TF).

Problemet med svak kaderfostering har bekymra partiledelsen i lang tid. I 1978 var vi så opp-tatt av å gjøre noe med dette problemet at vi tok vår faglig-ansvarlige av fra det faglige arbeidet og satte han over på å lede arbeidet med kaderfostering. Det var feil å ta denne kameraten av det faglige arbeidet, men det viser i det minste at SK var opp-riktig innstilt på å bedre kaderfosteringa. Dessverre måtte kameraten forlate dette arbeidsområ- det før det var oppnådd resultat-er, på grunn av den økonomiske krise. Når har vi igjen priori-tert dette høyt. Sks langsiktige plan om å skaffe et leirsted som kan brukes til kurs hele året er oppnådd, og det drives intensiv kursvirksomhet i tråd med SKs planer. Dette er et lite skritt på veien, mye gjenstår, mye må gjøres. Derfor satser nå SK på bl.a. en partiskole.

Når det gjelder manglende oppsummeringer så har det vært og er fortsatt slike feil som Olaf nevner. Men i 1980 har det blitt lagt ned store mengder arbeid i nettopp oppsummering, og materiale fra medlemmer og grunnorga-nisasjoner har hatt en stor og positiv betydning for utviklinga av partiets planer og politikk.

En konkret vurdering av Olafs argumenter gir ganske klare tegn

på at SK jobber bevisst med å bedre partidemokratiet, og sjøl om vi ikke kan si oss tilfreds, så er ikke problemene av en sånn art at det går an å snakke om "venstre"-avvik i SKs holdning til partidemokratiet" som noen hovedfare. Derimot har fraksjo-nismen, ultrademokratiet og libe-ralismen vært et økende problem i partiet. På landsmøtets bord vil det ligge forslag om å fjerne, leler undergrave fraksjonspa-ragrafen i vedtektene. Dersom landsmølet bøyer av for den st-ørminga så er partiets eksis-tens i fare. Det later ikke til at kamrat Olaf ser alvoret i dette.

kamerat olaf er dårlig orientert om fakta

I avsnittet om "flertall/mind-retall" kommer kamerat Olaf med ei framstilling av utviklinga i partikampen som nok ikke stemmer. Han sier "Da SK i fjor høst var uenig om indre eller ytre var hovedårsaka til krisa, så refere-rte de bare at så var tilfelle, og så sto forkjemperne for "yt-re-lin-ja" fram og forsvarte den på en slik måte at det måtte oppfattes som SKs linje." Feil. SK fatta vedtak om beretninga på seinhøst-en. Før dette hadde begge syn blitt spredd i partiet. Eks-for-mannen i Oslo DS spurte SKAU om å få lov til å trykke sitt syn i FFA for august-79. Dette sa SKAU ja til på tross av at alle SKAU-medlemmene var mer eller mindre uenige i artikkelen. Samtidig hadde jeg et intervju i TF der jeg ikke tok stilling til om ytre eller indre forhold var viktigst for utviklinga av partikrise. Jeg advarte mot utelukkende å se på indre vilkår og inviterte til debatt om spørsmålet. Jeg gjorde med andre ord det Olaf sier vi burde ha gjort, nemlig "la dette fram som et problem for medlemme-ne". Min novemberartikkel i FFP som er blitt karakterisert som "et forsvar for ytre-linja" ble skrevet før SKs vedtak om beret-ninga. Etter SK-vedtaket skrev ingen SK-medlemmer om dette spø-rsmålet i internpressa før eks-DS-formannen rykka ut i januar-FFP der han hevda at vår linja var

en trussel mot partiets enhet og beskyldte oss for å ville utsette diskusjonen om partiets problemer på ubestemt tid, noe som var løgn og som han også visste var løgn.

Olaf sier at dersom SK har låst noe mindretall i beretnings- eller prinsippprogramdiskusjonen internt, så vil han gå i mot det. Det har vi ikke gjort. Vi har tvert om prøvd i over et halv år å få eks-DS-formannen til å formulere sine innvendinger mot disse dokumentene, men vi er ennå ikke lykket i å få han til å gjøre det.

Olaf skriver at dersom retten til å kreve ekstraordinært landsmøte skal være reell så må SK legge fram slik forslag for partiet. Vi har mottatt et slikt krav i perioden og vi offentliggjorde det umiddelbart i Tjen Folket.

For å sammenfatte: Olafs innvendinger på dette punktet rammer ikke det SK har gjort. Tvert om har SK tatt den typen tiltak han etterlyser. Dette svekker vel også Olafs påstand om at SK s "venstre"-avvik i forhold til partidemokratiet er hovedproblemet i den demokratiske sentralismen.

den ledende kjerna

I sin forrige artikkel drøfter kamerat Olaf parolen "kast SK". Han sier at den "bare kan begrunnes på en av tre måter" : 1) "at SK står for revisjonistiske linjer i strid med marxismen-leninismen", 2) "at SK består av en gjeng udemokratiske pampere som setter forsåret av sine posisjoner over alt" og 3) "at man har gjennomgått hver enkelt kader i SK og funnet dem uskikket". Olaf tar klart avstand fra de to første begrunnelsene, men når han skal drøfte den siste begrunnelsen er han uklar. Han sier ikke på noen måte at han støtter en slik begrunnelse, men han tar heller ikke avstand fra den. Dermed må det være tillatt å si at han har holdt denne muligheten åpen. Derfor argumenterte jeg for at det er et prinsipp for oss å utvikle ei ledende gruppe, og at vi ikke kan se på ledelsen utelukkende som en samling individer. Samtidig som jeg holdt fram dette prinsippet, så avgre-

nsa jeg meg klart fra den meningen at som kamerat Olaf nå vil tillegge meg, nemlig " at det blir feilaktig å stille spørsmål ved dem han mener tilhører den ledende kjerna". Jeg sa tvert i mot følgende: "De av oss som etter nærmere vurdering ikke holder mål kan erstattes med kamerater som har vokst gjennom kampen".

Jeg får si som kamerat Olaf: "Han må da lese hva jeg skriver, sjøl om dette er et opphissende tema". Olaf var ytterst uklar på spørsmålet om den ledende kjerna i forrige artikkel. Det betyr ikke at jeg stilte han på linje med dem som vil styrte ledelsen. Jeg oppfordra han tvert om til å "trekke ei avgrensning mot dem som vil styrte ledelsen en for en", slik at han ikke skulle bli tatt til inntekt for dem. Det gjorde han ikke da, men det gjør han nå. Dette er bra

I min forrige artikkel tok jeg opp og kritiserte rykte- og bakvaskelseskampanjer mot enkelte ledende kamerater i partiet. Jeg anser den typen virksomhet som vedtektsstridig. Kamerat Olaf spør hva dette har med han å gjøre. Det har ikke noe med han personlig å gjøre. Men nettopp fordi denne typen virksomhet finnes er det viktig at blant annet han gjør en grenseoppgang mot disse strømningene som faktisk er ute etter å endre partiets politikk gjennom å styrte eldelsen en for en. Denne grenseoppgangen har han nå gjort.

Olaf sier at Knut og jeg ikke kommenterer ryktene om at det finnes en fraksjon som vil splitte partiet og kaste partiledelsen. Jeg kan bekrefte at vi kan dokumentere at det drives fraksjonell virksomhet av flere folk. Dette materialet skal vi legge fram for de partiorganene som har til oppgave å behandle sånt. Vi har heller ikke gitt opp at det skal være mulig å få begrensa denne virksomheten gjennom å bruke kritikk. Derfor er dette verken tid eller sted for å navngi personer. Landsmøtet vil sjølsagt få alt materiale SK har om fraksjonell virksomhet.

Når det gjelder kriterier for valg av ny ledelse så veit jo

Laf at jeg ikke har sagt at det er et kriterium at en tilhører den ledende kjerna. Jeg skjønner derfor ikke hensikten med å tillegge med et slikt standpunkt. Jeg har stemt for å sende ut forslag til nominasjonskriterier som jeg synes er brukbare. Jeg vil dessuten anbefale vedtektene som sier en hel del fornuftig om kriterier.

klassekampen

I en separat artikkel kalt "Klassekampen for siste gang?" tar Olaf opp den polemikken vi har hatt omkring dagsavisa. Kamerat Olaf skjønner fortsatt ikke hva min kritikk går ut på. Derfor skal jeg gjenta det så klart jeg kan. Jeg har ikke trukket kamerat Olafs støtte til dagsavisa i tvil. Dette gjorde jeg utrykkelig klart i juni TF der jeg gir kamerat Olaf denne blomsterbuketten: "Han har sjøl gjort en stor innsats for dagsavisa og han har gitt meg og andre mange eksempler på at dagsavisa har mye større betydning for vårt faglige arbeid enn det Henry B. påstår". Dette er en så utvetydig ros at det nærmest bare er medaljen som mangler. Jeg kan derfor ikke se at jeg har noe å beklage overfor kamerat Olaf på dette punktet.

Min kritikk har gått på at kamerat Olaf har vært ikke-stridende i kampen mot forslaget om å nedlegge KK som dagsavis. Som kjent har de ikke-stridende også et visst ansvar for utfallet av kame en. Denne typen tenkemåte kan ikke være fremmed for kamerat Olaf. Han har gjentatte ganger kritisert meg for at jeg ikke deltok i debatten i KK om fagforeningspunktet i prinsippprogrammet i gjor vinter, og jeg har gjentatte ganger gjort sjølkritikk for dette. Dersom denne regelen lar seg bruke på meg, så lar den seg bruke på Olaf også.

I forrige artikkel svarte Olaf på dette ved å hevde at kampen i praksis var avgjort da han kom med i debatten. Det var den slett ikke. Jeg påviste sist at gjeldende DS-vedtak på det tidspunktet var at flertallet fikk inn for å nedlegge KK. Nå viser kamerat Olaf til en DSAU-artikkel i FFP januar og et DSAU-vedtak i febru-

ar. Men disse vedtaka endra ikke DS-vedtaket. I januar sies det bare: "DSAU har til nå ikke lagt fram noen planer for KK-arbeidet i Oslo, og vi har heller ikke argumentert for betydninga av avisa internt etter at SKAU gjorde vedtak om at avisa skal fortsette". (Min kommentar: Nei det skal være visst.) Når det gjelder DSAUs innledning til KK-eks-tra i februar så unnlater den å ta stilling til om det er rett å opprettholde dagsavisa, - Det går også fram av DSAU-protokollen at DSAU der ikke ønsker at innledninga skulle innholde kritikk, av det DS-flertallet som gikk inn for nedleggelse av dagsavisa i fjor høst. Derfor var kampen slett ikke over, slik Olaf vil ha det til, og det var et merkbart savn at ikke han deltok aktivt i striden mot nedleggingslinja.

Hadde HB noen mulighet til å få flertall for forslaget sitt? Et merkelig spørsmål. Skal vi ikke begynne å slåss mot gjerne linjer for de har en reell sjanse til å få flertall? Dersom ingen hadde tatt opp kampen ville forslaget hatt en sjanse, ikke nødvendigvis på å vinne flertall i hele partiet, men i så store deler av det at nedlegging ville vært et faktum. Derfor var dette en stor og viktig kamp, der enhver ikke-stridende svekka den riktige sida.

Olaf nevner noen årsaker til nedgangen i KK-salget. Jeg synes alle punktene har noe for seg og mener de bør debatteres framover. Men jeg trur kamerat Olaf fortsatt undervurderer den ideologiske motstanden mot å drive kommunistisk propaganda, f.eks. på arbeidsplassene. Jeg møter fortsatt faglige tillitsmenn som sier at de ikke skjønner vitsen med avisa, fordi den ikke er til hjelp for dem i deres arbeid. For det første mener jeg at de tar feil, slik KK nå er blitt, for det andre avslører dette et svært snevert syn på hva propagandaen vår skal ta opp. Det hjelper sjølsagt ikke så mye med tekniske forbedringer av distribusjonen hvis vi ikke kommer denne innstillinga til livs.

Pål S

BÆR MED ALL BAGASJEN OG KVI TT DERE MED MASKINER I ET

Nå må de vanlige medlemmene i Oslo-partiet blande seg inn i bikkjeslagsmålet mellom de høye herrer. (Finns det ikke kvinnelig kader igjen på toppen, tro?) Jeg synes debatten går alldeles over stokk og stein.

1. Ex-DS-formannens fraksjonisme

Her står det fakta klart for alle som kan lese. Hvorfor kan ikke Egil M., Asbjørn S., m.fl. ta avstand uten forbehold fra dette? Hvorfor gjør ikke ex-DS-formannen sjølkritikk?

SK er blitt kritisert for ikke å se virkeligheten i øya. (f.eks. tok det tid før de innså alvor et i Oslo-partiet). En slik ledelse kunne en ikke ha tillit til. Når skal kritikerne stille samme krav til virkelighetsnærhet for seg sjøl?

Det er en tenkelig grunn til å gå i mot kjerna i PU-vedtaket. Og det er at fraksjonisme var blitt en del av arbeidsstilen i SK. Ingen har trukket fram slike påstander. Jeg ser derfor bort fra denne muligheten. Men hvorfor, Asbjørn S., er Pu-vedtaket en overdimensjonert reaksjon? (TF aug.s.35)

2. SKs forhold til kritikk

Dette er et sentralt punkt i partikampen. Hele partiet har hatt avvik i synet på kritikk og neglisjert og delvis undertrykt kritikken. Etterhvert går dette opp for oss, og SK gjør sjølkritikk for ikke å ha hørt på kritikk, hatt en hard stil overfor opposisjon osv. Men allikevel så fortsetter den samme praksisen! Faglig-Olaf blir f.eks. av S. avkrevd standpunkt til både det ene og det andre for å være meningsberettiget. Vi har studert Mao Zedongs tenkning. Et sentralt punkt i hans teori om masselinja er å ha en ydmyk holdning til annerledes tenkende. Svare skarpt på polemikk, ja, men først og fremst høre på og lære av kritikk og andres synspunkt. har PS og andre allerede glemt dette?

3. Skal SKAU hives?

Enkelte av kamphanene går visst inn for dette. Da vil jeg gjerne høre hvem som skal inn i stedet.

Det tok all for lang tid før SK innså alvor et i situasjonen. Deres første debattinnlegg hadde en sur og arrogant tone. Dette bidro til å forgifte debatten og skjerpe motsigelsene i parti-

et unødvendig. Men jeg synes til tross for det jeg skrev under pkt. 2 at hovedlinja er endret nå. Videre har SK endret holdring til innholdet i en god del av kritikken. Dette har vært positive bidrag til å løse motsigelser og gjenopprette enheten og tilliten i partiet. En sann ledelse som lærer av feila sine har jeg tillit til. Det verste vi kan gjøre er å bytte dem ut med bare nye og uerfarne folk.

Alle landsmøtene til nå har skiftet ut enkelte SK-medlemmer. Det er ikke det saka dreier seg om. Nå lyder ropet "Korsfest! Korsfest!" Den saklige, riktige kritikken av SK drukner i vendettaen.

4. Nei til hykleriet

Såvidt jeg kan skjønne er flere av de som går i bresjen for kritikken av SK, tidligere og nåværende sentrale medlemmer av Oslo-partiet. Men oppriktig talt:

Det har vært mye kritikk i oslo mot DS og diverse utvalg. Prøver enkelte nå å fri seg fra denne kritikken ved å rette skytset videre oppover? I såfall er dette hykleri av beste Indremisjonsmerke.

Sjøl har jeg flere hører å plukke med DS. Jeg kunne godt ha reist en kritikkstorm til de ansvarlige var sparka. På den måten kunne jeg også dekke over at jeg sjøl på avdelingsnivå har gjort samme feil. Jeg har som de fleste gjennomført partiets politikk på godt og ondt, og for eks. stått for en kaderpolitikk som i et par tilfelle har ført til utmeldinger.

Poenget er at sjøl om SK i en del tilfeller har hovedansvaret,

har svært mange av oss vært med på å utvikle de feila vi diskuterer nå. Det virke- på meg som om enkelte går løs på SK/KAU for å slippe å ta oppgjør med seg sjøl. Dette bør være litt av et tankekors for medlemmene i Oslo-partiet.....

Hvordan skal vi så overvinne partikrisa?

Jeg ser en del brå tendenser: oppgjør med feil og konkrete forslag til forbedringer, men fremdeles mangler kameratene entusiasme for det daglige arbeidet. Vi ser få framganger. For å komme videre må vi:

1. Gjøre opp med fortidas feil, kritisere de ansvarlige kameratene der det er nødvendig og kon-

SVAR TIL PÅL S

I august FFP har Pål S et avsnitt om vurdering av parti-ledelsen som ikke kan stå ubesvart. At S vil slåss for å beholde den ledende kjernen er jo greit. Jeg går ut fra at han mener de i hovedsak har gjort en brukbar jobb, og at det er på det grunnlag han går inn for gjenvalg. Men i sin kritikk av folk som mener at enkelte i den ledende kjernen bør skiftes ut, mener jeg S er grovt usaklig og bør komme med en oforbeholden sjølkritikk. Han sier: "Men de sier at den ledende gruppa må "splittes" ved å plukke enkeltpersoner, slik at den ikke lenger er noen ledende gruppe. Denne snikpropagandaen, som foregår i krokene, på ølsjapper og fester er opportunistisk fordi den ikke går åpent ut med noe program. Foreløpig har denne jungaltelegrafen retta seg mot kamerater som Tron og Finn S og et par andre navngitte kamerater i partiledelsen. Jeg vil si det rett ut her og nå at denne råtne kampanjen, der de det gjelder ikke får den minste mulighet til å forsvare seg eller få ei allsidig vurdering av sin

kludere debatten. Jeg tror vi har så mye materiale nå at de aller fleste kan ta standpunkt.

2. Utvikle en politikk, ei linje på alle områder. Vi trenger en politikk å slåss for, da får vi perspektiver på arbeidet. Vi trenger en konkret politikk å vise til overfor massene. Det viktigste kan ikke være å drukne i personlige frustrasjoner og fortidas feil til krampa tar oss. Medlemmene i partiet trenger å vite hvorfor vi er kommunister, hva vi slåss for og hvorfor vi skal reise massene til kamp. Da kommer entusiasmen.

Det er snart årsmøte i Oslo-partiet. Skal vi fortsatt snu Maos "reiseråd" på hodet eller skal vi få igang maskineriet igjen? Det er opp til grunnplanet - slå i bordet!

Eric

I AUGUST FFP

innsats, denne kampanjen er et forsøk på å revidere partiets prinsipielle linjer under dekke av å "vurdere hver enkelt kader". Jeg vil oppfordre partimedlemmene til å avvise denne feige busk agitasjonen."

Undertegnede har selv standpunktet at det trengs utskiftninger i den ledende kjernen. Jeg skal komme tilbake med en begrunnelse på hvorfor. Jeg er absolutt med på å diskutere om mott standpunkt i denne saken er riktig, og om de personene jeg har foreslått fjernet er de riktige. Men jeg skal ha meg frabedt kritikken om at dette er snikpropaganda, som foregår i krokene og på ølsjappene. Dette er standpunkter servert i alle de fora jeg arbeider i i partiet, inkludert her en rekke møter hvor bl. a. S selv har vært tilstede. Selvfølgelig har jeg også diskutert disse spørsmålene privat. Til og med over et glass øl. Og jeg kan opplyse S om at det akter jeg å fortsette med. På samme måte som jeg diskuterer et hvilket som helst annet politisk spørsmål. For ordens skyld; Diskusjonene har gått og skal gå inn-

afor partidemokratiets rammer. Når S avslutter med følgende kraftsats: "Jeg vil oppfordre partimedlemmene til å avvise denne feige buskagitasjonen". Så oppfatter jeg dette som et forsøk på ulovlig innstramning av partidemokratiet. Et forsøk på å gjøre diskusjonen omkring sammenstillingen av SK til noe som ikke kan diskuteres på vanlig måte. Jeg vil derfor oppfordre folk til å fortsette diskusjonen om hvem som skal sitte i SK. Dette vil kanskje til syvende og sist vise seg å være det aller viktigste spørsmål ved det kommende landsmøtet.

hvorfor vil jeg ha endringer i den ledende kjernen?

Jeg er misfornøyd med ledelsen på en rekke områder. Jeg har ikke tro på at den nåværende partikjernen er i stand til å lede partiet og arbeiderklassen mot den sosialistiske revolusjonen. Det mao snakker om er en ledende kjerne. Jeg mener jo at den nåværende kjerna ikke har vært og jeg tror ikke at den vil bli tilstrekkelig ledende på en rekke områder.

S beskylder Olag for å redusere spørsmålet om kjerne til et spørsmål om enkeltindivider. Siden jeg oppfatter dette som et angrep også på mine standpunkter vil jeg ta det opp.

På møter hvor bl.a. du

S har vært tilstede, har jeg uttrykkelig sagt at jeg ikke tror den nåværende kjerna er i stand til tilstrekkelig grad å gjøre opp med gamle synder og stå for tilstrekkelig grad av nytenkning, og derfor må kjerna til en viss grad skiftes ut. For å legge grunnlag for en ny og bedre kjerne. For meg er det siste "kjerne spørsmålet". Jeg vil ha endring i den ledende kjerna fordi partiledelsens innretning på arbeiderklassen i hele landsmøteperioden har vært alt for dårlig. Med dette mener jeg ikke bare nedprioriteringen av faglig politikk. Jeg mener manglende ledelse av de faglige laga. Liten eller ingen hjelp til kader som har jobbet på viktige arbeids-

plasser, men vært organisert i boliglag. I en lang periode feilaktige ideer om organiseringen av de faglige laga, eks. mot bransje UDS/lag. Neglisjeringen av innenrikspolitikken i lengre perioder. Manglende oppfølging og oppsummering av proletariseringskampanjen. Manglende utbyggingsplaner for partiet på arbeidsplassene. Listen kan gjøres lengre, Greit nok vil du kanskje si S, men dette har vi vel i all vesentlig grad gjort sjølkritikk for.

Det har meg bekjent vært gjort sjølkritikk på en del enkelt områder. Men så lenge det ikke er gjort noen skikkelig sammenfatning av SKs manglende innretning på arbeiderklassen og en grundig analyse på hvorfor en slik feil oppsto, så tror jeg ikke SK har forstått alvoret i feilen. SK har på papiret så vidt jeg veit prioritert arbeidet på arbeidsplassene på topp i neste planperiode. Dette er selvfølgelig bra. Greier SK å løse denne saken tilfredsstillende skal jeg beklage min skepsis. Men landsmøtet kommer før den kommende planen har rukket å bli satt ut i livet. Jeg må derfor bygge min innstilling til SK på det jeg vet nå. En sak som gjør meg skeptisk er den pågående debatten om økonomisme i det faglige arbeidet. Jeg blir meget skeptisk til hvilken prioritering S vil gå inn for av faglig arbeid når han så vidt jeg vet langt på vei sier seg enig i grafisk medlem sin artikkel i et tidligere nr. av FFP. Hvor grafisk medlem hevder så vidt jeg kan forstå at det ikke er nød - vendig å kjempe for fagforenings bevisstheten. Etter min mening et hårreisende standpunkt.

Plassen gjør at jeg ikke her kan si mer om mott eget syn på økonomismen i det faglige arbeidet, og hvordan det skal rettes opp.

Et annet viktig ankepunkt er SKs praktisering av partidemokratiet. I det siste særskilt din praksis S. Du krever sjølkritikk av Olaf for en sleiv bemerkning (der er jeg enig med deg). Problemet er bare at ditt eget innlegg er spekket med spy-

digheter. Den tonen synes jeg du har spesielt i FFP, men også i KK. Etter det jeg har grunn til å tro fører dine innlegg til at folk melder seg ut. Dette har noe med masselinje å gjøre, dette har noe med marxist-leninistiske prinsipper å gjøre.

Dette er to viktige saker som gjør at jeg ønsker skifte i SK. FOR ORDENS SKYLD .DETTE ER IKKE HELE GRUNNLAGET.

Så er det en sak jeg lurar på. Hvordan kan det ha seg at både Oskar og Olaf sitt innlegg i august TF får hale .Ja Olaf endog to. Jeg synes det er en uting at SK har den retten. Men okay den svelger jeg. Men hvem er Knut og Lennart ? Er de medlemmer av re-

daksjonen? Eller er det SK-medlemmer? Begge deler bør i såfall gjøres kjent. Hvis det ikke er noen av delene, lurar jeg på hvordan de har fått anledning til å svare i samme nr. Hersker det ett sett regler for SK og de som sympatiserer med dem, og ett sett for de som er uenig. Såvidt jeg vet er det også plassmangel i FFP. Mange innlegg kommer ikke inn. Likevel gis det plass for to nesten identiske like angrep på Faglig Olaf. Er dette en demokratisk prioritering? Jeg vil også foreslå at FFP-redaksjonen opplyser om hvilken innlegg som ikke kommer med og hvorfor.

Brumle, medlem av faglig utvalg

SVAR TIL BRUMLE

Artikkelen til kamerat Brumle avslører så mange viktige meningsforskjeller mellom han og meg at det er umulig å drøfte alle disse uenighetene i en artikkel.

hvor og hvordan skal partidiskusjoner føres ?

Vedtektene gir klare retningslinjer for hvor partidiskusjoner skal føres, nemlig i avdelinger, styre og andre organer som er anerkjent av partiet. Det er bare der diskusjonen foregår "innafor partidemokratiets rammer". Folk må gjerne lage fest, og gjerne diskutere politikk men om disse "festene" gjøres om til uformelle fora der partikamerater diskuterer indre partiforhold, utveksler informasjon og samordner synspunkter på tvers av alle lovlige partiforbindelser, så har det ingenting med partidemokrati å gjøre. Det er tvert om å sette de demokratiske partiorganene der medlemmene deltar på like fot, tilside, og opprette egne forbindelseslinjer på tvers av partikanalene. Dette foregår i partiet i dag. Denne praksisen er i strid med vedtektenes § 6 og det var den jeg fordømte. Såvidt jeg forstår kamerat Brumle, så vil han ikke bare godta en slik virksomhet, han oppfordrer folk til å fortsette den og krever at jeg skal

gjøre sjølkritikk fordi jeg ikke vil godta en slik liberalistisk utglidning. Sjølkritikken kommer ikke. Jeg opplevde nok av den typen virksomhet da jeg var med i SF og ønsker derfor ikke å være med på at AKP skal bli likedan.

Kamerat Brumle innrømmer at han diskuterer sammensetninga av SK "privat" og "over et glass øl". Jeg kommer tilbake til at disse diskusjonene nødvendigvis må bli overflatiske. Men jeg reagerer på at en kamerat som har vært med i partiet så mange år kan synes at dette er en forsvarelig og ikke en liberal måte å diskutere sammensetninga av ledelsen på. Kamerat Brumle sier at spørsmålet om ledelsen kan bli det aller viktigste spørsmålet på landsmøtet. Det har han sikkert rett i. Men nettopp fordi dette spørsmålet er så viktig kan vi ikke tillate at folk behandler det på en så uansvarlig måte som det kamerat Brumle legger opp til. Såvidt jeg kan bedømme oppfordrer han til vedtektsbrudd i stor stil. Dette må avvises om partiet skal komme helskinna ut av partikrise. Om kamerat Brumle får det som han vil kan vi ikke unngå at partiet splittes i klikker av personlige tilhengere og motstandere, akkurat som de borgerlige og revisjonistiske partiene.

prinsippene for vurdering av kadre

Partiet har i alle år sagt at kadre bør vurderes allsidig, og at både den sterke sida og den svake sida til kadrene bør vurderes opp mot hverandre. I forbindelse med valg av SK er det bare landsmøtet som kan gjøre ei slik vurdering. Bare der kan alle sidene ved en kamerats innsats legges fram. Sett at vi hadde et hemmelig Sk-medlem som var major i hæren. Hvordan skulle det være mulig å vurdere han "over et glass øl" eller "privat"? Slike "vurderinger" ville sjølsagt bli helt misvisende. Eller la meg ta et mer nærliggende eksempel. Jeg veit tilfeldigvis at kamerat Brumle ønsker å fjerne kamerat X, som ikke er offentlig kjent SK-medlem, fra ledelsen. Dette sier kamerat Brumle der han ferdes. Men jeg veit også at kamerat Brumle ikke veit det minste om hvilke oppgaver denne kameraten har hatt i sentralkomiteen. Det betyr at kamerat Brumle går omkring, evt. sitter over et glass øl, og agiterer for å fjerne en kamerat som han ikke har forutsetning for å vurdere. han kan umulig ønske å fjerne han fordi han veit at kameraten har gjort en dårlig jobb, for det veit Brumle ingen ting om. For alt Brumle veit kan kameraten ha gjort en strålende innsats for partiet. Han kan ha stått i spissen for kampen mot revisjonismen på en rekke områder. Dette veit kamerat Brumle ingenting om. Det eneste han har å bygge på er sympati og antipati og eventuelle rykter han hører på byen. Om partiets nye ledelse skal velges på så tvilsomme premiser så -rykter jeg det verste for partiets framtid. Det som er demokratisk er ikke at enhver har rett til å fly rundt og uttale seg om folk på grunnlag av ting de trur. Det som er demokratisk er at partimedlemmene deltar i en diskusjon om hva slags prinsipper vi ønsker at en ledelse skal velges etter, og at de velger landsmøtedelegater som vil forsvare

disse prinsippene. Så får det bli landsmøtet som vurderer den enkelte kameraten på grunnlag av fullstendige opplysninger om hva kameraten har gjort og ikke gjort og hvordan han/hun står i forhold til de viktigste linjekampene i partiet.

Jeg snakker om en feig busk agitasjon i partiet, fordi jeg veit at det blir spredd løgner om enkelte ledende kamerater på "fester og ølsjapper". Dette er en udemokratisk behandling av de kameratene det rammer, fordi de ikke er til stede og ikke får forsvare seg.

Når jeg slår ned på slik virksomhet, sier kamerat Brumle at jeg prøver å få til en "ulovlig (?) innstramming av partidemokratiet". Han om det.

vurdering av helheten i den ledende kjerna

Enkelte steder snakker kamerat Brumle om at han vil ha "endringer i den ledende kjerna" men etter det han sier andre steder i artikkelen får en inntrykk av at han i praksis vil fjerne den ledende kjerna og erstatte den med en helt annen ledelse. Det har han sjølsagt all mulig rett til å mene. Han trekker fram noen argumenter for å kreve en ny ledelse. For det første mener han at innrettinga på arbeiderklassen har vært for dårlig og for det andre mener han at partiildelsen har vært dårlige til å praktisere partidemokratiet. Jeg er ikke enig i kamerat Brumles ensidig negative vurdering av disse punktene, men jeg er enig i at denne typen spørsmål bør trekkes inn i vurderinga av ledelsen. Men det Brumle ikke skjønner er hvor ufullstendig disse punktene er. Dersom en bare stiller opp disse to punktene er det fullt mulig å velge en venstre-sosialdemokratisk ledelse.

Når vi skal velge en partiledelse er det viktig at vi velger kamerater som har vist evne til å forsvare marxismen-leninismens grunnprinsipper. Vi må velge kamerater som ikke vakler på sånne spørsmål som proletariat-

ets diktatur og den leninistiske partimodellen. Vi må velge kamerate som har gått i spissen for kampen mot sosialimperialismen og som har vist evne til å stå i mot revisjonistiske tendenser både i vårt eget parti og internasjonalt. Vi må ha en ledelse som ikke tillater en undergravning av partiets demokratiske sentralisme, som ikke godtar fraksjonisme. Dette er spørsmål jeg vil tillegge førsterangs betydning. Brumle tror ikke at vår partiledelse kan lede arbeiderklassen fram til revolusjon. Det må han gjerne mene. Men dersom vi får en partiledelse som svikter på noen av de punktene jeg har nevnt her kan vi helt sikkert slå fra oss enhver tanke på revolusjon. Dette tror jeg ikke Brumle forstår. Derfor er det logisk at han overhodet ikke nevner at den nåværende partiledelsen sto i spissen for oppgjøret med den albanske revisjonismen, at partiledelsen har gjennomført en svært viktig videreutvikling av partiets militærpolitikk osv. Det er logisk at kamerat Brumle vil fjerne de kameratene som har stått i spissen for disse viktige teoretiske og ideologiske kampene og erstatte dem med kamerater som i beste fall ikke har spilt noen ledende rolle på noen av disse områdene.

noen saksopplysninger

kamerat Brumle hevder at han har gått inn for utskiftninger i ledelsen "på en rekke møter hvor blant annet selv har vært tilstede". Fakta: Kamerat Brumle har sagt dette på to møter der jeg har vært tilstede. På det ene møtet kom spørsmålet opp fordi jeg kritiserte kamerat Brumle for å ha sagt til en annen kamerat at "vi skal sprengre SK". Kamerat Brumle gjorde skriftlig sjølkritikk for dette utsagnet.

Kamerat Brumle skriver om den nåværende sentralkomiteen at den "i en lang periode (hadde) feilaktige ideer om organiseringa av de faglige laga eks. mot bransje UDS". Jeg innrømmer gjerne at vi har hatt feilaktige

ideer om dette, og jeg har gjort sjølkritikk for å ha vært en av de drivkreftene bak kritikken av de såkalte "partikomiteene" i Oslo. men forbudet mot bransje-UDSer ble vedtatt av partiets høyeste organ, nemlig landsmøtet. Uten å nevne navn kan jeg opplyse at flere av de kameratene som seinere har kritisert den nåværende partiledelsen på dette punktet, var med på å stemme for dette forbudet i vedtektene mot bransje-UDSer. Dersom kamerat Brumle tviler på dette kan jeg dokumentere dette med protokollen fra forrige landsmøte.

Til slutt: Kamerat Brumle sier at han har "grunn til å tro" at mine innlegg i KK og FFP fører til at folk melder seg ut. Dette har Brumle ingenting med å "tro". Enten veit han det, og da må han legge fram en rapport om dette for sentralkomiteen. Ellers så veit han det ikke og da er det uansvarlig å slenge det ut som en påstand. Dersom det han sier er sant, kan det komme av to ting. Hvis folk melder seg ut av partiet på grunn av innholdet i mine artikler i for eks. KK er det lite jeg kan gjøre med det. Etter mitt syn vil de da finne like mange grunner for å melde seg ut i partiets prinsippprogram og i verkene til de marxistiske klassikerne. Hvis folk derimot melder seg ut på grunn av formen på mine artikler, så er det svært viktig at jeg får vite mest mulig nøyaktig hva de reagerte på, så jeg kan dra lærdom av det. Men kamerat Brumle bidrar ikke til avklaring på noen av disse punktene. Han sprer bare et rykte om at folk melder seg ut på grunn av mine artikler uten noen form for dokumentasjon. Slikt går ikke an.

Pål S

SOM MAN ROPER I SKOGEN FÅR MAN SVAR!

Pål S. vil i juni-FFP ha seg frabedt ansvaret for at kvinnekaderen bl.a. mener det er feilaktig å slåss mot Sovjet i Kvinnebevegelsen. Han har aldri sagt eller ment at det skulle være partiets linje. Neida Pål, det er helt riktig det. Men det var da heller ikke mitt poeng.

Mitt poeng var-og er - at SK bærer hovedansvaret for at vår kvinnepolitikk nå befinner seg i en defensiv og trengt posisjon, og at det jeg mener er gærn politikk har for framskutte posisjoner. I innlegget mitt prøvde jeg å gi noen grunner til at det er sånn.

- Når parolen "gjør KF til en front for alle kvinner" blir stilt 1977 uten å følges opp av diskusjon om plattform og aksjonsgrunnlag, da blir det opptil en hver å tenke seg hva slags politikk fronten skal ha for å nå det målet. Sjølsagt vil mange svare med å ville flate ut frontens politiske profil. Manglende ledelse og linje befester gjerne svar på problemer som reiste seg.

Når undersøkelser foretatt av det dataværende kvinneutvalget 1978? viser at kvinnekaderen og fronten er oppe i mange av de problemene som seinere slo ut i full blomst - og undersøkelsen havner i en skuff(?) og ingenting blir gjort, vil vanskene vokse. Har ikke en ledelse plikt til å gripe inn der den ser at problemene utvikler seg?

- Når AKP Kritiseres i fronten og svarer med innbitt taushet, vokser kritikken og utdypes en mistillit mellom kvinnekaderen og partiet - en mistillit som bl.a. gir seg utslag i opposisjon mot alt partiet sier og gjør i fronten. Det gjør det vanskeligere enn nødvendig å slåss for en rett politikk.

- Når partiledelsens interesse for frontens internasjonale arbeid begrenser til til å gi direktiver om de allmenne internasjonale parolene 8/3, da gjør partiet sitt beste for ikke å løse motsigelsene om frontens internasjonale profil, og lar

revisjonistiske ideer få godt jordsmonn å gro i.

Lista kunne forlenges, men jeg håper det er tilstrekkelig til å underbygge konklusjonen: Summa summarum gir dette partiets ledelse både et direkte og indirekte ansvar for de rådende tilstandene i kvinnearbeidet - og det er den manglende ledelsen og de feilaktige linjene derfra vi må konsentrere oss om å korrigere for bl.a. å kunne føre vellykket kamp mot gjerne ideer hos kvinnekaderen.

Derfor er jeg også uenig når beretninga trekker fram enkelte kvinnekaders høyresynspunkter som det farligste avviket i kvinnearbeidet. Disse høyrestandpunktene finnes visserligen, men å trekke dem fram som kroneksempel på høyreavvik som truer partiets eksistens, er å oppføre seg som i tegninga til M i den nye grunnslirkele - der en liten gruppe zoologer prøver å typebestemme ei mus, mens en kjempeelefant står klar med foten for å knuse både zoologene og musa.

Elefanten som truer vårt kvinnearbeid har jeg ikke greid å sette noen enhetlig merkelapp på, men den kan beskrives omtrent slik:

- I to på hverandre følgende forslag til prinsippprogram er avsnittet om kvinneundertrykkinga uttrykk for feilaktige linjer! Det første forslaget (den lyserøde lefsa) valgte jeg å se som utslag av grov undervurdering av kvinnepolitikken betydning, og resultatet blei en hastig forkortning av rådende prinsippprogram, antagelig foretatt av folk som ikke har greie på hva de skriver om. Men når det så reises kritikk og det til og med skrives et endringsforslag (Gro H. i hefte med endringsforslag) som bare trengte oversetting for å kunne brukes - og det så sendes ut et forslag der grunnlaget for kvinneundertrykkinga blir en graut av objektive og subjektive vilkår, og der strategien for kvinnearbeidet blir å slåss for samfunnsmessig arbeid under kapitalismen, og re-

ell likestilling og likeverd (antakelig under kapitalismen der også), og dette forslaget sendes ut godkjent av SK(!) ja, da er tida inne på om vi ikke står oppe i en svær uenighet i partiet om kvinnekampens plass og strategiske mål. Blir dette prinsippprogramforslaget om kvinneundertrykkinga vedtatt, har vi alle tiders reformistiske linje å jobbe etter neste landsmøteperiode. Dette er litt av elefanten - høyresida.

- Beretningsforslaget til SK peker helt korrekt på at kvinneundertrykkinga i partiet har økt i perioden. dette får betydning både for hvilke krefter partiet har å rutte med og for forholdet mellom kvinner/parti. Årvåkne øyne følger oss fra kvinnene rundt partiet - og kvinnekuppene ved kommunevalget var et klart signal om at nå var grensen nådd!

Omtrent på samme tid som beretninga kritiserer tilstanden, kommer en viss herr Gaukator med en breiside i Røde Fane, der han leverer en engasjert og teoretisk begrunnelse for fortsatt kvinneundertrykking i partiet. I følge Gaukatore skal kvinnfolka holde opp å forlange at de trancedente (les politiske ledende) menn skal ta sitt ansvar for oppgavene med husstell og unger. Konklusjonene, slik jeg oppfatter dem, blir at jentene får bite tenna sammen og vente på sosialismen. Jaja, hvor mange kvinnfolk som gidder det, er uvisst. Jeg venter med spenning på at SK skal reise hard kamp mot konklusjonen i Gaukatores innlegg. Hvis ikke, styrkes mistanken min om at Gaukatore har tilhengere i vår ledelse. Det var venstresida av elefanten.

Så langt elefanten. Den er etter min mening hovedtrusselen i vårt kvinnearbeid, og rager langt over det SK trekker fram i avsnittet om høyreavviket i beretninga.

Når det gjelder resten av avsnittet om høyreavviket, er jeg i hovedsak enig med Olaf i august-FFP, men med to tillegg:

- Sett fra en boligavdelings syns vinkel, drives det altfor lite interessekamp/økonomisk kamp fra partiets side. Jeg synes dette gjelder for vårt kvinnearbeid også. - og ser det som et langvarig

sektærisk avvik i partiarbeidet som kommer til å ta lang tid å korrigere. At det må korrigeres er sikkert, ellers mister vi grunnlaget for å bli en virkelig kampløs klasse for arbeiderklassen i Norge.

- Jeg synes det er påfallende at avsnittet om høyreavviket ikke behandler det klare høyreavviket vi ser i partiets manglende ledelse over/ integrerte arbeid med RV, spesielt i Oslo. Fortsetter vi med å konsentrere kreftene om det parlamentariske arbeidet bare i valgkampen, degenerer vi til å bli et valgfleskparti og mister tilliten hos RVs aktivister og velgere.

K. / S.

PS: En illsint kommentar om redigeringa av FFP til dem som måtte føle seg truffet: I august-FFP får Olaf svar - ikke bare av Pål St. - som han er i diskusjon med - men også av et "ekko" under signaturen Knut. Hva slags prinsipper er det bladet redigeres etter når slikt tillates? En ting er praksisen med å la partiledere som innlegg stiles til svare i samme nummer for å få debatten til å gå, men noe helt annet er å lage en hær av motinnlegg. Med hvilken rett har "Knut" lest Olafs innlegg(og antakelig Pål's svar også - så like som de to innlegga er) før bladet trykkes? Er det redaksjonen som legger seg i debatten under psevdonym? Vennligst redegjør i dette nummeret.

SVAR TIL K

Jeg veit ikke riktig hva det kommer av, men K. og jeg snakker tydeligvis forbi hverandre. I sitt første innlegg i sommer retta hun kritikk mot tre punkter: For det første kritiserte hun en høyretendens (uten p bruke det navnet) i retning av mjuke menn, Marilyn French og svekking av Kvinnefronten som kamporganisasjon. For det andre kritiserte hun en manglende utvikling av KFS anti-imperialistiske arbeid og unnfalleshhet overfor sosialimperialismen. For det tredje kritiserte hun en tendens til økende kvinneundertrykking i partiet. Hun etterlyste også en sjølkritikk fra partiet for feil vi har gjort i KF. I et kort svar tillot jeg meg å peke på at en rekke av de høyrestrømningene som hun hadde kritisert var oppstått i motsetning til og i kamp mot partiledelsens linje, og jeg pekte på at en offentlig sjølkritikk forutsetter et visst minimum av enighet internt om hva som er en riktig politikk. I sitt svar til meg går ikke kamerat K inn på denne argumentasjonen i det hele tatt, men snakker om en rekke andre ting, om elefanter og mus og litt av hvert som er ganske underholdende, men som ikke skaper særlig stor klarhet. De høyretendensene i kvinnebevegelsen som hun kritiserte idet første innlegget og som var utgangspunktet for denne replikkvekslinga har hun helt holdt opp med å kritisere. Dette skjønner jeg ikke noe av.

Det er OK at kamerat K slår på stortromma der hun regner med at hun er uenig med SK. Jeg skal ikke stikke uenighet under en stol, jeg heller. Men dersom vi skal ha en smulie sjanse til å bruke metoden med enhet-kritikk-enhet var det sikkert ikke så dumt å holde fast på det vi er enige om heller. Jeg vil derfor fortsatt understreke at jeg er enig i den kritikken K retta mot høyrestrømninger i kvinnebevegelsen i mai FFP. Jeg betrakter

det hun sier der som en støtte til en kamp jeg sjøl har forsøkt å ta opp.

Der jeg synes K gjør en stor feilvurdering er når hun ikke innser at vi må gjøre opp en status internt før vi går ut med en eventuell sjølkritikk i KF. Uten en slik avklaring vil store deler av partijentene være uenige om hva som skal stå i et slikt dokument.

I sommer var jeg nødt til å føre kamp mot partimedlemmer på DS-nivå (ikke Oslo) som har vært innstilt på å starte en offentlig kampanje for å styrte den nyvalgte KF-ledelsen og innkalle til ekstraordinært KF-landsmøte. Hvilket argument de brukte? De var svært sinna fordi det ikke hadde lyktes å fjerne motstanden mot Sovjet fra KFs plattform.

Det er motstand i partiet mot partifraksjonering i KF. Det er motstand i partiet mot at KF skal være mot Sovjet. Det er motstand i partiet mot at KF først og fremst skal være en kamporganisasjon for kvinnes krav. Det er skarp uenighet om hva som er grunnlaget for kvinneundertrykkinga. (her finnes det sikkert både høyre og "venstre" standpunkter) Men det blir å starte i gærn ende å kreve eksterne sjølkritikker før vi har gjort opp disse sakene internt i partiet. Kamerat K er overbevist om at høyrestrømningene i partiet er ei lita mus på tross av at partiavdelinger deltok i demonstrasjoner med bresjnevistiske internasjonale paroler en lang rekke steder 8.mars. Hun mener det er ei lita mus når partimedlemmer kan komme til å føre en ekstern kamp mot hverandre om makta i og linja for KF. For ikke å ta for hardt i: Jeg trur kamerat K undervurderer problemene noe.

Den største uenigheten mellom K og meg går sikkert på ansvarsdiskusjonen. Jeg er fort satt ikke villig til å ta på meg ansvaret for høyrelinjer som jeg har vært mot hele tida. Det jeg derimot er villig til å påta meg ansvaret for er å ikke ha kjempa godt nok eller å ha unnlatt å kjempe aktivt mot

denne høyreutviklinga. Her representerer SK-vedtaket om høyreavviket ei markant vending til det bedre, for sjøl om det ikke løser alle spørsmål, så kan ingen beskyldte det for ikke å ta opp kampen mot revisjonismen.

Når det gjelder sosialimperialismen og kvinnebevegelsen så gjør kamerat K. det for enkelt for seg. Det er korrekt at partiledelsen har gitt få konkrete anvisninger for hvordan motstanden mot supermaktene skal utvikles i kvinnebevegelsen. Men partiledelsen har utvikla en nokså detaljert politikk på motstanden mot sosial imperialismen som er det felles grunnlaget vi har å stå på uansett hvilken massebevegelse vi jobber i. Problemet er at deler av partiet i praksis har vært mot å tillemppe denne politikken i kvinnebevegelsen.

Når det gjelder programforlaget, så ser jeg ikke bort fra at kamerat K. ty kan ha et poeng. Som hun og andre vil huske foreslo jeg i vår (TF-mars) at forslaget fra Gro H. skulle legges til grunn for programrevisjonen. Dette holder jeg fortsatt fast ved. Dette ble også vedtatt i programkomiteen. Jeg må faktisk innrømme at da SK behandla det ferdige forslaget, så var jeg ikke i stand til i farten å se politiske uoverensstemmelser mellom det endelige forslaget og forslaget fra Gro H. Kanskje røper dette lavt nivå hos meg, kanskje er det et tegn på at jeg var konsentrert om de uhyre viktige motsigelsene som er knyttet til proletarietets diktatur og partiets ledende rolle. Jeg ønsker å komme tilbake til denne debatten når jeg får tilstrekkelig armslag i forhold til andre oppgaver. Men da vil jeg føre debatten i klassekampen,

fordi den da blir tilgjengelig for partimedlemmer over hele landet og for sympatisører.

Diskusjonen om herr Gauka - tores innlegg lar jeg ligge forløpig. Det blir sikkert anledning til å komme tilbake til det ved neste korsvei. Han har ikke levert inn noe forslag om å få sine konklusjoner inn i verken prinsippprogram eller beretning, så vidt jeg veit. Dermed skulle det bli flere anledninger til å diskutere de spørsmåla han tar opp.

Jeg er ellers glad for at kamerat K. tar opp kritikk av den manglende oppfølginga av RV-arbeidet fra Oslo-partiets side. Etter mitt syn er dette en del av et langvarig økonomistisk avvik som i hvertfall tidligere skjulte seg under "venstre"fraser om at parlamentarisk arbeid ikke er viktig. Sjøl om det har blitt brukt "venstre"-argumenter av denne typen er jeg enig med Ki i å karakterisere det som en høyrefeil, fordi det bunner seg i en kraftig undervurdering av den politiske kampen. Det er i slekt med ideen om å nedlegge KK som dagsavis, og det er bra at vi nå får satt søkelyset på denne varianten av økonomismen også.

Pål S

HVORDAN SPRE AVISA BEDRE?

Mitt utgangspunkt er at grunnlaget for å kunne øke spredninga av KK er at KK er ei avis man ønsker sterkt nok å lese. Jeg er klar over at avisa i neste omgang ikke selger seg sjøl, men denne sida av saka lar jeg ligge her.

For det første mener jeg at KK har rett i at avisa har langt større utbredelse enn opplaget tilsier. Jeg tror til og med at SA og EHS tallantydninger for hvor mange som leser avisa er alt for lave. KK er ei avis som folk kvier seg mer for å kjøpe enn andre aviser, samtidig er det ei avis som folk har stor interesse for når den ligger foran dem. Dette har jeg gang på gang sett på min egen arbeidsplass. Vi veit

også at folk i kampsituasjoner er mer interessert i KK enn i andre aviser. Da bruker folk avisa både som en opplyser og en veileder. Hvorfor forsvinner da interessen for avisa når kampsituasjonen opphører. For det gjør den nemlig for de fleste. Hvordan skal vi ellers forklare at KK ikke har hatt et jevnt stigende opplag i disse åra hvor vi har gått igjennom den ene arbeidskampen etter den andre.

Jeg tror dette har klar sammenheng mellom KKs styrker og svakheter i stoffutvalget. KKs største styrker er reportasjer og artikler fra arbeidsfolk i kamp, Norges beste debattside og et som regel meget bra internasjonalt stoff. KK har ei styrke til som jeg mener er en av viktigste, og det er avsløringsreportasjene. De skulle bare ha vært mange flere.

Det må i alle fall være noe som ikke er godt nok når KK til tider, slik som i streikesituasjoner er nærmest uunnværlig for arbeidsfolk, mens den resten av året er unnværlig. Jeg tror at KK ikke gir nok "rettledning" i den vanlige arbeidssituasjonen. I det vanlige daglige behovet arbeiderklassen har for opplysning. Ikke bare opplysning om enkelthetene i de forskjellige strøkene, men opplysning om hvordan samfunnet fungerer mer helhetlig, samt flere politiske avsløringer av rettenskapen i kapitalismen. KK bør med andre ord ha kontinuerlige avsløringsreportasjer.

Endelig har vi fått en skikkelig interdebatt om KK, og enten SK liker det eller ikke, vil jeg gi Henry B hovedæren for det. Jeg har lenge sjøl hatt en snikende vaklende tro på KK, noe som uten tvil har bidratt til en alt for liten aktivitet i forsvar og salg av avisa. Etter aprilnummeret av FFP står jeg på et entusiastisk standpunkt om at KK er nødvendig, sjøl om alle spørsmål ennå ikke er avklart. For min egen del er det mest interessant med en ny fase av diskusjonen, nemlig: "Hvordan kunne spre det produktet vi mener er absolutt nødvendig på en bedre måte" (fritt omskrevet etter J

men før jeg kaster fram noen ideer i den debatten vil jeg gjere si noe om debatten som har foregått mellom Henry B og forskjellige medlemmer av sentralkomiteen.

SKs opplegg til en kk-debatt?

I forbindelse med at den økonomiske krisa i partiet blei offentliggjort i partiet, blei det anspora til en KK-debatt i og med at vi for første gang fikk vite at det var absolutt ikke sikkert at KK skulle fortsette evig. Det var til og med tenkelig at den skulle gå konkurs ganske snart. Vi fikk også vite at det fantes en realistisk mulighet for at sjøl om vi kunne drive avisa videre ved å sette alle kluter til, så kunne det være et så stort kraftløft for partiet at det ville slite ut partiet helt og nærmest føre til at vi sto igjen med ei avis uten et parti. Vi fikk en sjølkritikk fra SK både på økonomi og kaderpolitikk i forbindelse med at startpunktet for KK hadde vært for dårlig forberedt. Dette var ganske alvorlig, og en sunn rystelse i den nærmest blinde tilliten en inntil da hadde hatt til SKs disposisjoner i slike saker. Det ble viktig å kvitte seg med den blinde tilliten og sørge for at man skjerpa sin egen årvåkenhet. Den debatten som fulgte var stort sett prega av folks oppriktige ønske om å få beholde KK som dags avis, uten at det i første omgang kom noen flere realistiske vurderinger av om dette var kapasitetsmessig mulig. Det neste som skjer er at SK vedtar å ta i mot statsstøtte (et vedtak jeg støtter, bare så det er klart) bare kort tid etter at sSK sjøl har stoppa en debatt om dette fra grunnplanen i KK med en arrogant henvising til vedtektene. Dette svekker igjen litt at tilliten til at SK har helt orden i eget bo. Den neste fasa er da en diskusjon om for og i mot statsstøtte pluss målsettinger for hva som er nødvendig for at KK fortsatt skal bestå. Disse målsettingene virker urealistisk høye, og de blir da også korrigert etter en stund. Så klarer vi det nødvendi-

ge økonomiske løftet med et skrik, og får beskjed om at KK skal fortsette som dagsavis. Reint bortsett fra de økonomiske oversiktene, som jeg mener var utmerka, så synes jeg at vi som er vanlige medlemmer fikk svært liten forståelse for at problemene var løst. Dette var i en situasjon hvor vi følte at det var stor krise i partiet. Ei krise vi på formannskonferanser med Oslo-DS, krevde at Oslo-DS skulle ta opp til diskusjon.

Kravet om diskusjon av krise dukker opp i intern-bladene, og vi oppdager at SK ikke synes det er noe viktig å diskutere denne. Samtidig veit vi ingenting om kadersituasjonen og KK. KK sjøl hadde en meget slapp periode (etter min mening) og man setter dette i forbindelse med at arbeiderne på KK sjøl er mest opptatt av å løse krise, og har mindre tid til å lage ei god avis. Der lå tvilen og lurte. Muligens ville man få ei bedre avis ved å samle kreftene til to gode aviser i uka som man hadde lyst til å lese sjøl og selge, enn ei avis som man ikke var så veldig glad for å selge fordi man nesten ikke orka å lese den sjøl. SK gjorde ytterst lite for å lede en debatt som kunne utrydde denne tvilen. Snarere tvert i mot så fikk vi vite alt dette om at problemene var "ytre" og at "vi måtte se framover og ikke bakover" og alt dette som er gjentatt mange ganger nå. Først når HB rykka ut blei det sving i den debatten som ihvertfall har gitt meg noe. Nå er det sjølsagt ikke HB som har overbevist meg om at

faktum at KK har blitt ei bedre avis, gjort. Men det som er mitt poeng er at det virker som der var nødvendig med HB for å få disse avklaringene. Jeg trur oppriktig at hvis SK blir flinkere til å oppfordre folk til å komme fram med alle motsigelser og tvil, i stedet for å gjøre vedtak om at "alle partikamerater skal slåss mot sånne røster", (dvs røster i Oslo partiet som vil ha avisa nedlagt som dagsavis), så har vi kommet et godt stykke på vei i en debatt hvor tvilen kan bli i-møtegått slik at man sjøl blir mobilisert på å selge avisa. Likledes mener jeg deter med DS-formannen som følte seg usikker på om det var kadmessig kapasitet til å fortsette med avisa i Oslo. Det må da være sunt å stille slike spørsmål. Sjøl om DS-formannen muligens hadde subjektivistiske feil i denne situasjonen så må da det gå ann å løse på en annen måte.

Når det gjelder HBs stil så vil jeg ikke ta opp den fordi jeg faktisk mener den er underordna. Jeg vil bare si en ting, og det er at det er noe langt annet om SK-medlemmer har en arrogant stil enn om enkeltmedlemmer har det. SK kan ikke sammenligne seg med HB i dette, Vi kan lese norsk og sjøl gjøre oss opp en mening om stilen til HB, Men SK-medlemmer kan ved arroganse undertrykke medlemmene. Det har de langt større makt til enn et hvilket som helst medlem.

Et annet argument jeg har vært svært skeptisk til er argumentet med at dagsavisa må opprettholdes pga den forretningsmessige sida av den. Kutter vi ut dagsavisa, ryker ukeavisa, ryker trykkeriet, ryker forlaget osv. Dette betyr såvidt jeg kan se at det finnes små muligheter for oss til å ta et skritt tilbake sjøl om det skulle være slik at vi mener det ville være politisk riktig (noe SK sjøl tidligere mente kunne være en mulighet). Stiller ikke dette oss i fare for å bli en politisk fange av vårt eget partiapparat, slik at det forretningsmessige blir bestemmende for den politiske linja. Hva mener SK om dette?

vi må ha ei dagsavis, det har J. og A. 1/H. 1, og det

Formann i faglig-UDS

KONTINGENGENTKAMPANJE I HØST: FORHØY KONTINGENTEN!

SK har vedtatt å høyne kontingentsatsene fra mai i år. Det er mange år siden sist og har på ingen måte holdt tritt med prisstigninga. Men satsene er rådgivende. Det er bare avdelinga som kan bestemme summen til den enkelte. Den skal vurderes ut fra den enkeltes økonomiske evne totalt sett og ikke bare inntekt. En med mindre inntekt kan ha "god råd" og omvendt. En overfladisk undersøkelse viser at en del med høy nettoinntekt betaler relativt sett mindre enn de med lav nettoinntekt. Etter en kort diskusjon har noen av disse økt kontingenten med 50 - 150 kr.mnd. uten at det blei noen merkbar belastning! Her skulle det være mulig å hente en god del.

En god økonomi er et fundament for å drive politisk arbeid på et høyt nivå. For et parti som vil være politisk uavhengig er økonomisk uavhengighet en nødvendighet. Derfor er kontingenten den økonomiske ryggraden og sikkerhetsgarantien for uavhengighet. Noe som har så stor betydning kan vi ikke ta lett på.

For termin 3/78 var snittet til den enkelte 436 kr. pr. termin. For 3/79 var den 440 kr. pr. termin. En målsetting er å øke kontingenten med 10-20 %. Da har hver avdeling en konkret

øking å gå etter ved at de regner snittet for 3/79 og for 3/80 og prøve å ligge 10-20 % over. (Vi regner snittet ut fra det som blir betalt inn til DS, dvs. etter at lagsskatt er trukket fra). For en gjennomsnittsavdeling vil en øking på 11-22 kr. pr.mnd. pr. person oppfylle målsettinga. Det betyr en tipakning sigaretter eller 2 pølser med brød.

Hva går pengene til? Veldig mye går til lønn. Dette vil øke enda mer pga den sterke prisstigninga. Vi skal opprette et eksternt Oslo partikontor. Husleie, tlf, drift og propagandatiltak vil kreve mye penger. Verdenssituasjonen blir raskt mer truede. Strategiske investeringer må bli foretatt snart før det er for seint. Vi har gjort alt for lite til nå så her trengs mye penger. Laging og trykking av FFP for 1.halvår i år kom på nær 30000 kr.! Dette var noen smakebiter. Av inntektene for 79 var 94 % kontingent.

I tillegg til å høyne kontingenten kan alle være med å kritisere sløsing, komme fram med og begrunne udekket behov, og komme med forslag til andre måter å skaffe penger på.

LA DET BLI EN VANE Å TENKE ØKONOMISK !

DS-kasserer

PÅL S UNDERSLÅR ENDEL AV REAKSJONEN MOT DS-FORMANNEN

I sitt innlegg "Til debatten om PUs vedtak om fraksjonisme" i FFP for juni/juli avviser PS at kritikken av DS-formannen var noen overreaksjon.

Er enig i at kritikk ville være passende reaksjon mot DS-formannen men PS underslår at reaksjonen faktisk var hardere enn bare å kritisere. Jeg tenker på måten kritikken kom fram på. Så vidt jeg skjønner etter et avdelingsmøte der eks-DS-formannen og en representant fra SKAU var tilstede, fikk ikke DS-formannen anledning til å diskutere kritikken og forsvare

seg før den ble sendt ut. Han var ikke engang den første som fikk greie på kritikken. Den ble nemlig sendt ut bak ryggen på DS-formannen - til andre kamerater i Oslo-DS.

Denne formen kan ikke bortforklares teknisk - "vi skulle sagt fra til DS-formannen på det og det tidspunktet, men så var det noe som klikka" - den er uttrykk for en politisk linje. Er ikke en slik handlemåte fraksjonistisk?

PS har funnet fram til argumentene mot PU-vedtaket og delt dem opp i 6 punkter. Han kan godt føye til et punkt til, som

kom fram på vårt avdelings - møte:

Vi synes for det første alle sammen at det hadde skjedd en grov overreaksjon. Det vi spør oss selv om er hva de egentlige motivene var. M.a.o. :Hvilke motivelser ligger virkelig mellom DS-formannen og resten av SKAU?

Denne spørsmålsstillinga har ført til spekulasjoner hos oss.

Jonathan

SVAR TIL JONATHAN

Kamerat Jonathan sier seg enig i at kritikk ville være passende reaksjon mot DS-formannen, men at reaksjonen faktisk var hardere enn bare kritikk. Slik kameraten begrunner det, må dette ihvertfall delvis bygge på en misforståelse.

Jonathan hevder at eks-DS-formannen ikke fikk anledning til å diskutere kritikken og forsvare seg før den ble sendt ut. Men forholda rundt dette er ikke akkurat slik Jonathan har fått inntrykk av.

Kritikken av kamerat DS-formannen ble gjort kjent for medlemmene i Oslo første gang i et bilag til FFP for mas-80. Dette skjedde etter vedtak i DSAU og etter at DSAU hadde innhenta SKAUs godkjenning for å offentliggjøre kritikken i partiet. Bakgrunnen er det redegjort for i en redaksjonell kommentar i april-FFP. Det vises her bl.a. til at DSAU hadde rapporter om at det gikk rykter i partiet om at DS-formannen var suspendert, og at DSAU mente det var nødvendig å offentliggjøre hele kritikken av kameraten for å hindre at den ble spredd gjennom rykter og for å hindre feilaktige rykter i å spre seg.

På det tidspunktet kritikken ble sendt ut, var den behandla både i PU og DS med daværende DS-formannen tilstede.

Kritikken ble som kjent vedtatt på et møte i PU. i februar. Dette var et to-dagers møte der hoveddelen av tida gikk med til å behandle denne saka. Før dette var kameraten informert muntlig om SKAUs kritikk av han og han

hadde også med skriftlig svar på kritikken til PU-møtet. Han holdt en av de to hovedinnledningene på møtet etter at SKAU hadde bedt om det. Under møtet hadde han uinnskrenka muligheter til å tegne seg utafør vanlig talerliste, til å komme til orde når han sjøl ville det og så lenge han sjøl ønska. Hensikten var nettopp at han skulle ha alle muligheter til å legge fram det forsvaret hansjøl ønska.

Etter dette ble kritikken behandla i DS. Kameratens skriftlige innlegg til PU-møtet og PUs vedtak var her blant sakspapirene som ble sendt ut på forhånd. På dette møtet holdt kameraten også ei av de to innledningene. Det er derfor ikke grunnlag for å hevde at kameraten ikke fikk anledning til å diskutere kritikken og forsvare seg før den ble sendt ut. Dette bygger antagelig på en misforståelse på Jonathans side.

Videre sier Jonathan at kritikken av han ble sendt ut til andre kamerater i DS i Oslo bak ryggen på han. Saka er her at før PU-møtet forelå det ingen skriftlig kritikk av kameraten. Utover SKAUs vedtaksforslag til PU. Dette kom til kort tid før PU-møtet og er ikke lagt fram noe annet sted enn i PU. Etter PU-møtet ble PUs vedtak sendt ut til alle DS-medlemmer sammen med kameratens skriftlige innlegg til PU-møtet. Dette skjedde ikke bak ryggen på kameraten, men etter vedtak i PU og med kameratens egen stemme.

En annen sak er at DS-medl. tidligere ble informert muntlig om at det forelå en alvorlig kritikk av DS-formannen og hva denne kritikken besto i. Her har Jonathan rett i at DS-formannen ikke var den første som ble informert om kritikken av han. SKAU mente det var riktig å informere DS-medlemmene om sin kritikk av DS-formannen. Samtidig var det SKAUs mening at før det ble gjort, skulle kameraten sjøl informeres om kritikken. To DS-medlemmer ble likevel informert før kamerat DS-formannen. Dette skyldtes dårlig samordning mellom de kameratene i SKAU som var rålagt å utføre dette

Dette var en feil og SKAU har også beklaga denne feilen overfor DS i et brev til DS som sto trykt i mai-FFP.

Det er antagelig dette Jonathan sikter til når han snakker om "teknisk" bortforklaring. Det virker likevel vel dramatisk når SKAU ikke her kan tas til treundes, og denne feilen skal gjøres tilet uttrykk for politiske linjer og fraksjonistiske handlemåter fra SKAUs side.

Kamerat Jonathans kritikk av

SKAUs framgangsmåte som en grov overreaksjon bygger så langt på en misforståelse og en ganske kraftig overdramatisering av de faktiske forholda. SKAU har redegjort for motsigelsene mellom kamerat eks-DS-formannen og SK i to SKAU-signerte artikler i juni-TF. De motsigelsene som tas opp her er virkelige nok. Det er bde om kamerat Jonathan lar spekulasjonene om "bakenforliggende motiver" ligge og heller går inn på de store motsigelsene som virkelig finns.

SK-medlem

FAGLIG-OLAF OG HØYREAVVIKET

ER HØYREFAREN DEN STØRSTE FAREN I PARTIET NÅ

I august-FFP kommenterer Faglig-Olaf Sks vedtak fra i våres om alvorlige høyre-tendenser i partiet (TF mai/80). Han sier seg her enig i de fleste punktene i det. Samtidig presiserer han at dette gjelder at "de fleste punktene i SK sitt vedtak er isolert sett riktige". Her burde det komme et "men": "De fleste av punktene i vedtaket er isolert sett riktige, men konklusjonen er gærn", eller "men som helhet gir de et gærnt bilde av problemene i partiet", eller "men dette er ikke hovedproblemet i partiet". Nå trekker Olaf den samme konklusjonen som SK trakk i vår, nemlig at høyretendensene i partiet truer med å "knekke AKP som kommunistisk parti". Gjelder Olafs forbehold at han er uenig i det som sies i SKs uttalelse om at høyrefaren er den største faren i partiet nå? Her etterlater Olaf en viktig uklarhet.

OLAFS INNVENDINGER TIL VEDTAKET

Olaf sier seg enig så langt, men ikke lenger og skriver at han har alvorlige innvendinger til vedtaket. En hovedinnvending for Olaf i denne artikkelen er at vedtaket ikke inneholder noen analyse av årsakene til høyrefeilene. Nå har jeg skjont at han har endret syn på dette og ikke lenger ser dette som noen viktig feil. Jeg er enig i dette og lar

det ligge. Jeg vil prøve å gå inn på noen av de andre innvendingene.

ER DISKUSJONEN OM ÅRSAKENE TIL HØYRE OVERORDNA KAMPEN MOT HØYREFEILA

Spørsmålet gjelder ikke at Olaf uttrykkelig hevder dette. Men det er mulig å trekke et sånt syn ut av artikkelen hans. Olaf skriver at uten en analyse av årsakene til feila kan det ikke bli snakk om virkelig korrigering. Analysen blir da "idealistisk og ikke materialistisk og faren for bare å sjangle over i den andre grøfta er til stede."

Dette er jeg hadde jeg nær sagt "isolert sett" enig i. Vi trenger diskusjon om årsakene til høyrefeil i partiets arbeid på en del områder. Vi trenger diskusjon om ytre forhold og det indre grunnlaget for at høyretendensene oppstår i partiet. Men vi trenger også at det føres politisk kamp mot disse tendensene. Vi står på kort sikt overfor et landsmøte der sånne forslag må stemmes ned uansett hvor langt vi er kommet i diskusjonen om årsakene til at disse forslaga blir fremma. Uten det kan det i hvert fall ikke bli snakk om noen korrigering. Dersom det ikke føres kamp mot disse tendensene, kan faren for at partiet havner i grøfta vise seg ikke bare å være til stede som en fare, men som et ubehagelig faktum.

Diskusjonen om årsakene til høyre er nødvendig, men må på kort sikt underordnes behovet for ei politisk avklaring i partiet. Dette er vi kanskje uenig om.

Dette er ikke en kritikk av at Olaf følger opp diskusjonen om årsakene til høyre, tvert om. Landsmøtet er også nødt til å ta stilling til denne typen spørsmål i hvert fall et stykke på vei. (Dette kommer jeg tilbake til.) Jeg vil også prøve å ta opp noe av det Olaf sier om dette.

ER MEDLEMMENE "ANGREPET" AV BORGERLIGE OG FEILAKTIGE IDEER

I samband med at han kritiserer mangelen på diskusjon av årsaker i SKs uttalelse, sier Olaf: "Slik vedtaket er utforma, og spesielt den påfallende utelattelsen av SKs rolle, skaper det inntrykk at medlemmene er "angrepet" av borgerlige og feilaktige ideer. Det hele får et moralistisk skjær over seg."

Her må vi stoppe en halv! Hva slags parti skulle vi være om partimedlemmene var uimottakelig for borgerlige ideer? Vi måtte i så fall i hvert fall være fullstendig isolert fra virkeligheten rundt oss. Dette ville være nokså uforenlig med partiets formål. Sjølsagt fins det tjuvt av borgerlige ideer i partiet og det er heller ikke noe merkelig med dette.

Olaf spør sjøl om det fins et klassemessig grunnlag for høyre-feila i og utafor partiet. Under oppgjøret med høyreavviket i partiet i tida etter første landsmøte ble det pekt på at en av røttene til avviket fantes i den småborgerlige klassesammensetninga av partiet. Min mening er at dette fortsatt er et viktig indre klassemessig grunnlag for at det oppstår høyretendenser i partiet. Ultra-demokratiske tendenser oppstår lettest i intellektuelle partimiljøer. Økonomistiske tendenser finner lettere grobunn i en del arbeidsplasslag p.g.a. den småborgerlige bakgrunnen til mange av medlemmene. Dette er ikke noe å moralisere over. Men vi må heller ikke få noen kriminalisering av å peke på at vi blir påvirket av borgerlige ideer, under

henvisning til at dette er "moralisering".

Olaf vil antakelig ikke mene noe annet enn dette. Her har det likevel sneket seg inn kamel i innlegget hans.

En del partimedlemmer er irriterte om dagen over at vi aldri blir ferdig med å slåss mot snart det ene avviket, snart det andre. Saka er at den dagen vi er ferdige med å slåss mot borgerlige ideer i partiet, så er det antakelig på grunn av at disse ideene har tatt overhånd i partiet. Eller så fins det ikke lenger noen borgerlig påvirkning, og i så fall har partiet antakelig også oppfylt målet sitt.

HAR SK HOVEDANSVARET FOR HØYREAVVIKET

SKs beretning hevder at SK ikke har hovedansvaret for at dette høyreavviket har oppstått. Kamerat tidligere DS-formannen i Oslo har i TF hevdet at SK har hovedansvaret for avviket. Her har vi to syn i SK, og både flertallets og mindretallets syn er lagt fram for medlemmene. Landsmøtet vil også måtte ta stilling til denne uenigheten.

Olaf tar ikke uttrykkelig stilling til denne uenigheten. Han sier riktig nok at "nye av hovedansvaret må falle på partiet sentralt". Men det er ikke nødvendigvis det samme som at SK må ta hovedansvaret, så lenge det ikke går fram hvor mye av hovedansvaret SK må ta på seg. Jeg oppfatter derfor Olaf som uavklara her.

HAR SK BARE ET INDIREKTE ANSVAR FOR HØYREAVVIKET

Olaf skriver at "i siste beretningsutkast heter det at SK ikke har direkte ansvar for utviklinga av høyreavviket, bare indirekte (s 40)." Men ingenting av dette står i SKs beretning. Det står ingen steder at "SK ikke har direkte ansvar for utviklinga av høyreavviket", og det står ingen steder at SK har "bare indirekte" ansvar.

Derimot står det (på s 40) at det at SK ikke gjorde noen helhetsanalyse av "venstre"avviket

i tida etter 2. landsmøte gir SK et indirekte ansvar for utviklinga av det nye høyreavviket. Dette er noe annet enn det Olaf refererer som SKs syn. Det er heller ikke det eneste som står i beretninga om SKs ansvar, noe Olaf sjøl påpeker.

Olaf mener å ha finni motstridende formuleringer i beretninga om SKs ansvar. Dette bygger antakelig på at han har lest for fort, i alle fall refererer han ikke riktig. Men la gå at det er mulig å misforstå dette. SKs mening er i hvert fall ikke at SK bare har indirekte ansvar for høyrefeila i partiet. Derimot mener SK at SK ikke har hovedansvaret for avviket, men det er sagt før.

SKS ANSVAR FOR ØKONOMISTISKE TENDENSER I PARTIET

Beretninga peker på en revisjonistisk tendens til å dele partiet i en faglig del og en "partidel" og peker på at denne situasjonen avler økonomisme. Beretninga sier også at ansvaret for at dette har utvikla seg ikke ligger hos de faglige kadrene men hos SK og SKAU. Olaf refererer dette og oppfatter det riktig som at SK tar på seg det direkte ansvaret for at disse forholda har oppstått. Det står også et annet sted i beretninga at denne delinga er resultat av politiske linjefeil i SK (s 42). Dette skulle være klart nok.

Derimot kan ikke SK ta på seg ansvaret for en god del økonomistiske ideer som har kommet fram i partidiskusjonen, som kamerat Oskars teori om dagskampen og fagforeningsbevisstheten, eller kamerat Henry Bruns forslag om nedlegging av dagsavisa og nedskjæring av det sentrale apparatet, og som SK beviselig har slåss mot. Her slutter SKs ansvar. Noe annet ville være å innføre teorien om at alle feil stammer fra SK. I så fall ville det også ha liten hensikt å fortsette noen diskusjon om årsaker.

Poenget med Oskar er ikke å utrope vårt partis Martynov. Jeg veit i hvert fall ingenting om at kameraten har gjort seg fortjent til dette. (Slo en derimot

sammen det gærneste hos Oskar med det gærneste hos Henry Bruns, kom vi antakelig etter våre for hold ganske nær.) Poenget er at Oskars etter hvert berømmelige RF-artikkel uttrykte ideer som har en viss utbredelse i partiet. Når det gjelder årsakene til at sånne ideer kommer opp, så er det ikke nok å stoppe opp ved SKs ansvar. SK har ansvaret for at det har oppstått forhold i partiet som avler økonomisme. Men næringa er ikke sugd av SKs bryst.

GALE SVAR PÅ VIKTIGE PROBLEMER

Olaf skriver at de nåværende vedtektene representerer korrekte prinsipper for et kommunistisk parti. Dette er vi enige om. Han skriver videre at mange av endringsforslaga til vedtektene representerer gale svar på viktige problemer. Dette er jeg også enig i. Dette gjelder en god del forslag som tar utgangspunkt i virkelige problemer i partiarbeidet og som ikke er begrunna ut fra noe ønske om å uthule eller avskaffe den demokratiske sentralismen.

Men dette er ikke hele saka. En del forslag tar også helt andre utgangspunkt enn dette: Hvordan skal vi få begrensa partildelsens makt? Eller hvordan skal mindretallet i partiet sikres muligheter til å samarbeide på tvers av lags- og distriktsgrenser? Dette kan ikke sies å være viktige problemer, i hvert fall ikke i den demokratiske sentralismen. En god del forslag representerer heller ikke feilaktige, men fullstendig hensiktsmessige svar på disse problemene.

SK har ansvaret for en del feil i forhold til partidemokratiet. Disse feila har bekymra partiet, og mange kamerater har sett etter løsninger. En del av svara har vært gjerne. Mangelen på skolering i demokratisk sentralisme de seinere åra har gjort det lettere for ultra-demokratiske strømninger å vinne fram i partiet. Dette må SK også ta på seg ansvar for. Men mange av de gærneste forslaga kommer også fra kamerater som har studert demokratisk sentralisme mange

ganger og over en periode på en god del år. Dette kan SK åpenbart ikke ta på seg ansvaret for. Her er Olaf ensidig, og klarer

ikke å komme ut med noen kritikk av disse tendensene ut over en kritikk av SK.

Roy.

OSLO-PARTIETS KVINNEARBEID I BERETNINGSPERIODEN

Da DS behandlet beretninga, forelå det ikke utkast til oppsummering av Oslo-partiets kvinnearbeid i beretningsperioden. DS ønsket å ha kvinnearbeidet med i beretningsdiskusjonen, og påla en kamerat i DS å skrive artikkel til FFP. Denne artikkelen følger her. Den er ikke behandla av noe partiorgan i Oslo. Kameraten stiller artikkelen som forslag til beretning om kvinnearbeidet. Vi ber laga ta utgangspunkt i denne artikkelen når de behandler kvinnearbeidet i beretningsdiskusjonen.

redaksjonen

DS LEDELSE AV KVINNEARBEIDET

DS kvinneutvalg ble nedlagt i forrige beretningsperiode. Fra da av har DS til tider formelt delegert kvinneansvar til enkeltmedlemmer av DSAU. Dette har igjen ført til at Oslo-ledelsen i hovedsak har begrensa sin befatning med kvinnearbeid til tradisjonell inngripen foran hendinger i kvinnekampen, og i samband med meldte problemer i kvinnekaderens arbeid i Oslo-KF.

Helhetlig har slik prioritering i DS av kvinnearbeid vært til ugunst for utviklinga i kvinnebevegelsen allmennt og for kamerater i Oslo-partiet med kvinnearbeid som oppgave særskilt. DS må ta sin del av ansvaret for negativ politisk og organisatorisk utvikling i Oslo-partiets kvinnearbeid og i Oslo-KF.

UNDERSØKELSE FOR DS

Høsten 79 gjorde 2 kamerater i DSAU en undersøkelse om situasjonen i Oslo-KF. Tiltaket ble satt i verk dels på oppdrag fra SK og dels for å styrke DS arbeid på området. Undersøkelsen pekte på viktige forhold:

Linjekampen i fronten. Store motsigelser bobla i fronten, mange stilte viktige spørsmål, og muligheten til å føre fruktbar debatt eksisterte. Samtidig var denne debatten som pågikk rotete, og begrensa seg til frontens "høyere sjikt", dvs. partifolk. Videre kunne linjekampen i fronten lamme aktiv dagskamp.

Tre sentrale motsigelser:
Den særegne kvinneundertrykkinga. Diskusjonen rundt dette hadde røttene sine i ei linje som nedvurderte/ignorerte motsigelsen mann/kvinne (jfr. "krisa som skjerper alt ondt"), mens ten-

densen gikk i retning overslag til vanlig feminisme og tynt med marxisme. Demokrati i fronten. Frontens vedtekter og tradisjon og linje i ledelse tilsvarte mer parti enn front. Mot dette hadde linjer for ultrademokrati og flat struktur vind i seila.

Forholdet mellom parti og front. Mye av diskusjonen ble ført mellom partikamerater, at den delvis gikk på motsigelser innad i partiet og var prega av partikrisa. I parti-frontdiskusjonen kom dette klarest fram som en diskusjon om partiets taktikk. De øvrige diskusjonene vikarierte også mye for partidiskusjoner. Dette avspeilte partiets kuvenning i sitt forhold til fronten: Fra å herse med fronten for inn-til 2 år sia, dytte på den sektarisk taktikk og hemme sjelstendigheten til fronten, - til å la den seile sin egen sjø.

Organisering. Tre sentra i byen, partiets kvinneutvalg, AU i fronten og DS i Oslo-KF. Liten kommunikasjon mellom disse, manglende fraksjonering og koordinering av arbeidet til partikameratene. Fraksjonering der kamerater på ulike nivåer og grupper i fronten diskuterte viktige linjespørsmål o.l., eksisterte ikke. Grunn til å stille spørsmålstegn med linja for organisering. Hvorfor har ~~AKP~~ fronten hatt delegatårsmøte? Hvorfor var det slik at vanlige medlemmer ikke kunne ta del på årsmøtet med fulle medlemsrettig-

heter, slik det praktiseres i andre fronter og masseorganisasjoner (f.eks. jernåmet).

Konklusjoner.

- KF største fronten opptil partiet, kunne bli viktig område for å styrke massearbeidet. Nedtrappinga av frontens eksterne arbeid ugunstig. Partiet må bruke mer krefter på kvinnekampen.
- Linjediskusjonen i fronten delvis partidiskusjon. Partiledelsen ta mer del i diskusjonen Kvinneutvalget svar i KK til frontmedlemmer om partiets rolle i fronten et negativt lærestykke
- Fronten må få en enhetlig ledelse, ett sterkt senter i Oslo. Denne ledelsen trenger hjelp til å utvikle org. linjer for fronte.
- Partiet må gjøre sjelkritikk for påvislige feil og tramp på frontens integritet.
- Partikamerater som har noen fingre i fronten må få armslag og avlastes annet arbeid.
- Det må være mål å bygge opp et antall kvinnekadre som kan gå inn i KF-ledelse lokalt og sentralt.
- Skolering av slike kadre viktige likeså å lage skoleringsopplegg med henblikk på uorg. KF-jemter.
- Diskusjonen om ideologi og sam må fortsette, den har vært under trykk for lenge. Samtidig må det ledes slik at KF ikke utvikler seg til en feministisk og intern intellektuell prateklubb.
- Diskusjonen om partiets rolle viktig i den grad det rettar søke på grove feil fra p.s side. Men

diskusjonen bør dreies på det som virkelig trengs, nemlig en diskusjon om demokratiet i KF, hvordan det skal praktiseres og KF en skal ha i framtida.

- Disse interne diskusjonene er viktige. Men fronten må utad oppnå målbare resultater. Dagghjem/fritidshjemskampen er spesielt viktig for kvinners situasjon i Oslo.

- Metoden for endringer i KF er viktig. Partiet må ikke gå i baret pånytt: Proklamere/diktare hva som er frontens gjøremål, uten at dette virkelig er uttrykk for medlemmenes behov, ønsker og muligheter. Samtidig må p. avgrense seg fra ideen om ledelse som sier carte blanche - gjør hva dere vil/ flat struktur.

- Økonomien til fronten må behandles grundig. Økonomisk trøbbel som følge av idealisme og stormannsgalskap av samme slag som partiet, har vært frontens problem. Prosjekter og tiltak må vurderes ut fra økonomiske synsvinkler også.

Så langt undersøkelsen. ~~XXX~~

Den pekte på viktige forhold og tiltak i kvinnearbeidet. Største svakheten er behandlingen av partiet og partiets rolle. Mangelen på kvinnepolitikk fra Oslo-partiet har lenge vært åpenbar, en har begrensa seg til å støtte KFs politikk og arbeid. Partiet må sjøl delta aktivt i kvinnakampen, utvikle politiske linjer og initiativer osv. Fortsatt eksisterer denne mangelen. Prinsippprogram-utkastets formulering om at "AKP(m-1) støtter kampen kvinnene fører mot

all kvinneundertrykking." gjenspeiler dette. Dersom Oslo-partiet ikke sjøl aktivt deltar i kvinnekampen, går i spissen for politisk initiativ og ledelse, utformer særegen kvinnepolitikk osv., kan en ikke vente at KF ledes inn i ei retning som fullt ut er i samsvar med de måla partiet har for deltakelse i fronten.

I samband med årsmøtet til Oslo-KF, brukte dagligledelsen i DS tid på å diskutere uenighet om KF som sto mellom kamerater i KFledelsen i Oslo, og linja for dette årsmøtet var å ikke skjerpe motsigelsene, men samle seg om det en var enige i og avdemp stridsspørsmål. Hovedmålet for DSledelsen var å holde fronten sammen, og at en måtte bruke tid på å avklare motsigelsene.

På samme tid tok SK initiativ til å samle sentrale kamerater i kvinnearbeidet for å diskutere problemene, og samle seg om ei linje foran landsmøtet i fronten.

Fortsatt er det stort behov for å føre denne diskusjonen, og partiet må i større grad enn før bli tonegivende i debatten.

SH

LENNART OG KNUT.

To innsendere i dette nummeret av FFP spør om signaturene Lennart og Knut i forrige nummer. Vi kan her opplyse at dette ikke dreier seg om medlemmer av FFP-redaksjonen men om artikler levert redaksjonen av SKAU.

Red.

RETTELSE :

Innskudd på s 11, midt i andre spalte, er markert inn på feil sted på s 10. Innskuddet skal inn på s 10, andre spalte, nederst på sida.